

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 60ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ABEL PAZ

Μια διαρκής ιστορία έρωτα και αναρχίας

Ο Abel Paz, μετά από τη συμμετοχή του σε εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις της Γαλλίας και της Ιταλίας, επισκέφθηκε την χώρα μας, συμμετέχοντας σε εκδηλώσεις στην Θεσσαλονίκη, στην Κοζάνη, στην Αθήνα και στο Ηράκλειο. Τα κείμενα που ακολουθούν προέρχονται από την απομαγνητοφώνηση της εκδήλωσης που διοργάνωσε το ΑΛΦΑ, το προηγούμενο Σάββατο, στο αίθριο της Αρχιτεκτονικής στην Αθήνα. Και βέβαια είναι αποσπάσματα, μιας και ο Abel Paz μίλησε για τρεις και πλέον ώρες, στους 500 και πλέον ανθρώπους που μαζεύτηκαν. Αυτή την περίοδο ετοιμάζει ένα βιβλίο με 250 φωτογραφίες για την ζωή του Ντουρρουτί, έκδοση που θα γίνει σε συνεργασία 4 εκδοτικών οίκων από Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία. Πριν μερικές βδομάδες επανεκδόθηκε στην Ισπανία το βιβλίο του για τον Ντουρρουτί. Τώρα ετοιμάζεται να αρχίσει την συγγραφή της βιογραφίας μιας αγωνίστριας, της Ada Martí.

Καταρχήν να σας ευχαριστήσω που είστε εδώ και να σας δώσω αγωνιστικούς χαιρετισμούς απ' τους συντρόφους της Γαλλίας και της Ιταλίας, που επισκέφτηκα προηγουμένως.

Πιστεύω ότι αυτή η υποδοχή δεν είναι μια προσωπική ένδειξη συμπάθειας σ' εμένα τον ίδιο, αλλά είναι μια υποδοχή των χιλιάδων εκείνων ανώνυμων συντρόφων που πέθαναν στον αγώνα. Εκ μέρους όλων αυτών που είναι απόντες αλλά ταυτόχρονα είναι τόσο παρόντες, εδώ σήμερα, σας ευχαριστώ.

Για την παιδεία.

Μετά την παρουσίαση των έργων που γράφω σήμερα, θα 'θελα να σας τονίσω ότι δεν είμαι κανένας διανοούμενος που ήρθε να δώσει διάλεξη. Στον αγώνα μας στην Ισπανία, δώσαμε μεγάλη μάχη για την παιδεία, που όμως καμιά σχέση δεν είχε με την πανεπιστημιακή εκπαίδευση. Ήταν αυτό που λέγαμε κοινωνική κουλτούρα (...). Με αυτά που λέω δε θα 'θελα να προσβάλω κάποιον φοιτητή, ή κάποιον πανεπιστημιακό που μπορεί να είναι παρών, άλλωστε για μένα είναι πάνω απ' όλα ανθρώπινες υπάρξεις. Όμως πιστεύω, ότι αφού το πανεπιστήμιο είναι

παρξής: να μπορείς να υπάρχουν με κριτικό πνεύμα.

Προετοιμασία της επανάστασης

Το δημοκρατικό κράτος της Ισπανίας, αντιδραστικό από τη φύση του, δεν μπορούσε να δώσει απάντηση

από μια δημοκρατική διαχείριση του Κράτους, άρχισε μόνος του ο κόσμος να τα επιλύει, δίνοντας λύσεις κι απαντήσεις.

Στην πρώτη γραμμή αυτού του κινήματος βρέθηκαν οι αναρχικοί γιατί είχαν αντικοινοβουλευτική λογική και δράση, σε αντίθεση με τα πολιτικά κόμματα που είχαν μια αντίληψη και μια δομή που αντιστοιχούσε στο Κράτος (...). Χαρακτηριστική ήταν η κατάσταση στη Βαρκελώνη: από τους 1.000.000 κατοίκους, το 10%, δηλαδή 100.000 άνθρωποι, ήταν οργανωμένα μέλη στη CNT. Αριθμός που αντιστοιχεί στο 35-40% του συνολικού πληθυσμού που επηρεαζόταν από τους αναρχικούς.

χρησιμοποιούσε πολύ επισημική μέση, με αποτέλεσμα πάρα πολλές απ' αυτές να πεθαίνουν. Έτσι, λοιπόν, οι αναρχοσυνδικαλιστές άρχισαν να οργανώνουν μέσα σ' αυτά τα κέντρα και χειρουργεία για να γίνονται εκτρώσεις (...).

Εκεί, οι γιατροί δεν έκαναν απλώς τις εκτρώσεις στις γυναίκες που το επιθυμούσαν, αλλά μόλις η γυναίκα αισθανόταν καλύτερα, της ζητούσαν να ξαναεπισκεφτεί το συμβουλευτικό κέντρο μαζί με το σύντροφό της, με σκοπό να γίνει μια συζήτηση γύρω από το θέμα της αντισύλληψης, ώστε να γίνει κατανοητό ότι η ερωτική πράξη δεν ήταν αυτό που η εκκλησία έλεγε, δηλαδή μέσο αναπαραγωγής, αλλά ότι ο σκοπός είναι η απόλαυση και ότι τα παιδιά πρέπει να τα αποκτήσουμε με συνειδητό τρόπο, όταν αποφασίζουμε ότι θέλουμε κάτι τέτοιο. Κι αυτό γιατί είναι ξεκάθαρο ότι η έκτρωση κάνει κακό στην υγεία της γυναίκας και δεν μπορεί να 'ναι κάτι που γίνεται συνέχεια (...).

Ήταν επόμενο η εκκλησία να στέλνει συνέχεια την αστυνομία, θέλο-

συνέχεια στη σελίδα 3

τμήμα του κρατικού μηχανισμού και συμμετέχει στην λειτουργία του Κράτους, είναι επόμενο να σκοτώνει το κριτικό πνεύμα, να αυτοματοποιεί την διαδικασία της εκπαίδευσης, με αποτέλεσμα όσοι βγαίνουν από κει μέσα, να έχουν μεταμορφωθεί σε πολύχρωμους παπαγάλους (...). Δεν λέω ο κόσμος να μη διαβάζει, να μην μελετά, το αντίθετο. Αλλά να διαβάζει χρησιμοποιώντας το πνεύμα του και την κριτική του ικανότητα για να καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του, να αντιλαμβάνεται την κοινωνική πραγματικότητα, όχι για να εξασκήσει κάποιο επάγγελμα. Αυτό, άλλωστε, είναι και η βάση της ανθρώπινης ύ-

σε μια σειρά από προβλήματα, δεν μπορούσε να παίξει έναν ρόλο διαχειριστικό, ή να κάνει μεταρρυθμίσεις. Για παράδειγμα, δεν μπορούσε να επέμβει στον τομέα της υγείας, ή της παιδείας, που εκείνη την εποχή ελεγχόταν αποκλειστικά από την εκκλησία: όλα τα σχολεία ανήκαν στους καθολικούς και βέβαια ήταν σχολεία μόνο για τους πλούσιους (...).

Υπήρχε το πρόβλημα της φεουδαρχίας που κατείχε το 35% της καλλιεργούμενης γης. Υπήρχε το πρόβλημα της στρατοκρατίας με έναν ιδιαίτερα αντιδραστικό και αυταρχικό στρατό. Αυτά όλα τα προβλήματα που δεν μπορούσαν να επιλυθούν

Ένα παράδειγμα

Το συνδικάτο των γιατρών της CNT είχε οργανώσει συμβουλευτικά κέντρα σε όλη την Βαρκελώνη που άνοιγαν στις 6μ.μ., όταν σχολούσαν οι εργάτες, και έμεναν ανοιχτά μέχρι τις 9-10 το βράδυ (...). Τα κέντρα αυτά δεν περιορίζονταν στο να κάνουν εξετάσεις και να γράφουν συνταγές φαρμάκων, αλλά έπαιξαν σημαντικό ρόλο και στο ζήτημα των εκτρώσεων (...). Την εποχή εκείνη, μια εργάτρια ήταν αναγκασμένη να καταφύγει σε κάποιον άθλιο γιατρό που

Ένα τέλος, μία αρχή

Με το φύλλο που κρατάτε στα χέρια σας κλείνει η δεύτερη περίοδος της εφημερίδας. Η ΑΛΦΑ δεν πρόκειται να κυκλοφορήσει τον Ιούλιο και τον Αύγουστο. Θα τα ξαναπούμε το πρώτο Σάββατο του Σεπτεμβρίου. Οι λόγοι που μας οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση είναι τόσο τεχνικοί-οικονομικοί όσο και πολιτικοί. Η τεράστια προσπάθεια που απαιτεί η έκδοση της εφημερίδας, σε συνδυασμό με το ολιγάριθμο των συντακτικών ομάδων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, κάνει κάτι παραπάνω από αναγκαίο ένα διάλειμμα, μια περίοδο σχετικής ανάπαυσης. Ο κυριότερος όμως λόγος είναι η επιθυμία, που λίγο πολύ νιώσαμε όλοι, να σταθούμε με κριτικό μάτι στη μέχρι τώρα πορεία της εφημερίδας (σε συνάρτηση πάντα με τη γενικότερη δράση του αναρχικού χώρου) και να χαράξουμε τους μελλοντικούς στόχους, να ανιχνεύσουμε τις προοπτικές της.

Όσοι ζήσαμε μέσα στα πράγματα τους τελευταίους δέκα μήνες έχουμε την αίσθηση ότι "πέρασαν χρόνια πολλά μέσα σε λίγη ώρα". Ένας καταγίγισμος γεγονότων ήρθε να ταραξει παγιωμένες αντιλήψεις και τρόπους

συνέχεια στη 2η σελίδα

Ο βασιλιάς πέθανε. Ζήτω ο βασιλιάς!

Παραμονές συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ πέθανε ο δημιουργός του Ανδρέας Παπανδρέου, ο πολιτικός που η πορεία του ταυτίστηκε όσο κανενός άλλου πολιτικού με την πορεία της ελληνικής κοινωνίας στα χρόνια της μεταπολίτευσης μέχρι και σήμερα. Αποτελεί ίσως την τελευταία περίπτωση ηγέτη με φυσικά πολιτικά χαρίσματα, τέτοια ώστε να εμπνέει και να συσπειρώνει τις λαϊκές μάζες. Όντας διορατικός, κατανόησε τις αναγκαιότητες της εποχής του και την θέληση ενός σημαντικού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας για κοινωνική αλλαγή. Δημιούργησε έτσι το ΠΑΣΟΚ αμέσως μετά την πτώση της χούντας με την επιστροφή του στην Ελλάδα. Η ιδρυτική διακήρυξη της "3ης Σεπτεμβρίου" αποτέλεσε ένα "επαναστατικό" πρόγραμμα στην εποχή της και περιείχε πολλά στοιχεία πιο ριζοσπαστικά και προχωρημένα από αυτά της αριστεράς, που είχε μό-

λις νομιμοποιηθεί. Το ΠΑΣΟΚ "ευαγγελίστηκε" την ισότητα, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, την κοινωνική απελευθέρωση και ο λαός πίστεψε σ' αυτό.

Ο Παπανδρέου μπόρεσε να συμπεριλάβει στο πρόγραμμά του όλα αυτά για τα οποία χρόνια τώρα αγωνιζόταν ο κόσμος, ιδιαίτερα της αριστεράς και που ζητούσε επιτέλους να δικαιωθεί.

Το ΠΑΣΟΚ υιοθέτησε τα συνθήματα αυτού του κόσμου και τον έκανε να πιστέψει ότι όταν ερχόταν στην εξουσία θα τα έκανε πραγματικότητα. Ιδιαίτερα ο κόσμος που είχε ζήσει τα χρόνια του εμφυλίου και όλα όσα ακολούθησαν, που είχε βιώσει στο πετσί του, τη βία και την τρομοκρατία των μετέπειτα δεξιών κυβερνήσεων και της 7χρονης δικτατορίας, διψούσε για κοινωνική αλλαγή του καθεστώτος. Ο Παπανδρέου, γνήσιος συνεχιστής στο έργο του πατέρα του, έπαιξε ση-

μαντικό ρόλο στην περιθωριοποίηση και στη συρρίκνωση της παραδοσιακής αριστεράς. Ο πατέρας του ήταν από τους κύριους υπεύθυνους με τα Δεκεμβριανά για τη συντριβή της αριστεράς και στα επόμενα χρόνια υπήρξε πιστός υπηρέτης των Άγγλων και της ελληνικής αστικής τάξης.

Ο ρόλος του Αντρέα Παπανδρέου ήταν πιο ύπουλος, αφού ήρθε χρόνια αργότερα να υιοθετήσει τα συνθήματα και τις προσδοκίες αυτού του κόσμου και κατάφερε να τον παρακολουθήσει και να τον αφομοιώσει.

Τα πρώτα χρόνια της ανόδου του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, δόθηκαν κάποιες κοινωνικές παροχές και υπήρχε κάποια αίσθηση σχετικής ελευθερίας σε κάποιο κόσμο που χρόνια τώρα, ιδιαίτερα στην επαρχία, φοβόταν το "κράτος του χωροφύ-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Εκδήλωση στο Ηράκλειο

Την Τρίτη 25/6 έγινε στο Ηράκλειο εκδήλωση-συζήτηση για τα 60 χρόνια από την ισπανική επανάσταση, με ομιλητή του Abel Paz.

Η εκδήλωση διοργανώθηκε από το Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου, τους αναρχικούς Ηρακλείου και την αναρχική ομάδα Χανίων.

Θεωρούμε ότι η εκδήλωση ήταν ενδιαφέρουσα, τόσο γιατί ο ομιλητής ήταν σαφής ως προς την παρουσίαση των γεγονότων και ανθρώπινος ως προς την επαφή, όσο και γιατί η αρκετά μεγάλη συμμετοχή του κόσμου για τα τοπικά μας δεδομένα, αποτελεί μια πρώτη ένδειξη ότι ο συγκεκριμένος χώρος, το κοινωνικό κέντρο Ηρακλείου, είναι ένας δημιουργικός χώρος ζύμωσης και δράσης.

Ακολουθεί η εισήγηση από το Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου που διαβάστηκε στην εκδήλωση.

Πριν από 60 χρόνια, σε μια γωνιά της ευρωπαϊκής ηπείρου, άνθρωποι απλοί: αγρότες, εργάτες, μισθωτοί, πήραν στα χέρια τους την ιστορία. Έδειξαν με τον τρόπο τους ότι η επανάσταση δεν είναι μια αφηρημένη υπόσχεση ενός επίγειου παραδείσου, αλλά η κορυφαία στιγμή δικαιοσύνης, στην οποία όλες οι προοπτικές και οι στόχοι ξεδιπλώνονται στο πραγματικό τους εύρος, ανακηρύσσονται εξίσου πιθανοί και, ακόμα περισσότερο, εφικτοί.

Ο ελεύθερος πειραματισμός και η άμεση δοκιμή της θεωρίας κυριάρχησαν. Όμως, η πράξη έδειξε ότι ακόμα και η πιο εμβριθής ανάλυση των πραγμάτων είναι μια απλή περιγραφή που δεν μπορεί να συναγωνιστεί τα επιτεύγματα της ελεύθερης βούλησης και της αυτοοργάνωσης σε πρωτοτυπία, ποικιλία και ρεαλισμό.

Τα πιο τρελά όνειρα πραγματώ-

θηκαν, οι πιο μεγάλοι μύθοι έπεσαν. Ο μύθος του κράτους και των συμβατικών εξουσιαστικών αρχών δεν άντεξε μπροστά στην ορμή της αυθόρμητης συλλογικής οργάνωσης, από τη βάση προς τα πάνω. Ο μύθος της παραγωγικότητας γκρεμίστηκε και τα συνήθη εμπόδια της γραφειοκρατίας ξεπεράστηκαν από τον ενθουσιασμό ενός πλήθους που δεν μέτραγε τα παραμύθια της αστικής οργάνωσης για αλήθειες, παρά έστρεψε τα μάτια του μπροστά στο συλλογικό του μέλλον. Ο μύθος της φωτισμένης πρωτοπορίας γελοιοποιήθηκε από αναρχικούς προπαγανδιστές οι οποίοι, πριν απ' όλα ήταν μέρος του λαού και όχι σφετεριστές εξουσίας.

Η νέα κοινωνία που προέκυπτε σιγά σιγά, ακολουθούσε τα προτάγματα του αναρχισμού, βαθιά ριζωμένα στην κουλτούρα του ισπανικού λαού από τα μέσα του 19ου αιώνα. Ταυτόχρονα όμως, ο εξεγερμένος λαός αντιλήφθηκε ότι, έχοντας ως εφόδιο την αντιεξουσιαστική κοσμοθεώρηση, μπορούσε να τη δοκιμάσει, να την κρίνει και να τη βελτιώσει μέσω της δικής του αυθόρμητης και αυτοσχέδιας δράσης. Οι λεπτομέρειες, τα κενά, τα "αιώνια" ερωτήματα και οι δισταγμοί των ριζοσπαστών θεωρητικών, ήταν ζήτημα της στιγμής για την πρακτική πείρα του κάθε εξεγερμένου. Τότε ήταν που ο καθένας ξεχωριστά δρούσε για το συμφέρον όλων.

Τα επιτεύγματα του ριζικού αυτού κοινωνικού μετασχηματισμού, δεν περιορίστηκαν μόνο στον αγροτικό τομέα στον οποίο οι ισπανοί χωρικοί προχώρησαν τη σκέψη και την πράξη του αντιεξουσιαστικού κομμουνισμού και πέρα από την απλή οργάνωση της οικονομίας, προς την ανοικοδόμηση της καθημερινής τους ζωής. Δημιουργώντας ελευθεριακές κολλεκτίβες, ρυθμίζοντας μόνοι τους ό,τι αφορούσε την καθημερινή τους διαβίωση, καταργώντας το χρήμα, τη μισθωτή εργασία, την κεντρική διοίκηση, την ε-

ξανδραποδικτική εκπαίδευση, κατέστρεψαν τα θεμέλια της εξουσιαστικής κουλτούρας. Άλλωστε, οι ισπανοί αγρότες και κτηνοτρόφοι είχαν, ήδη από το μεσαίωνα, αποδείξει την εγγενή τάση τους προς το μετασχηματισμό κολλεκτίβων και την εγγύτητα της σκέψης τους προς τα προτάγματα του ελευθεριακού κομμουνισμού.

Η κορυφαία στιγμή του '36 όμως, ήταν η προσπάθεια οργάνωσης της βιομηχανικής παραγωγής, καθώς και των δημόσιων υπηρεσιών. Σε μια εποχή στην οποία το βιομηχανικό προλεταριάτο πάλευε να αυτοκαθοριστεί και να ορίσει με σαφήνεια τους τελικούς στόχους του, έχοντας ήδη στην πλάτη του την εμπειρία μιας μεγάλης επανάστασης, αυτής του '17, και όσα ανεξχνιάστα προβλήματα αυτή ανέδειξε, καθώς και αναμνήσεις ατελών και καταδικασμένων, εν τη γενέσει τους, πειραμάτων όπως π.χ. η κομμούνια του Παρισιού, η πορεία που ακολούθησε η επανάσταση στην Ισπανία ήταν υπόδειγμα ρεαλισμού και ουσίας. Με μια οργάνωση που ξεκίνησε από τη βάση, το σώμα των εργατών, χωρίς να πέσει στην παγίδα της κεντρικής διοίκησης, του κόμματος, της οποιασδήποτε αυθεντίας, ανέδειξε την ισχύ και την αποτελεσματικότητα των εργατικών συμβουλίων αυξάνοντας κατακόρυφα την παραγωγικότητα μιας φτωχής, στο σύνολο της, χώρας και μάλιστα σε καιρό πολέμου. Η ιδιοποίηση και ανοικοδόμηση των δημοσίων υπηρεσιών, επίσης από τους εργάτες και τους υπαλλήλους αυτών, έδειξε ότι και στον τομέα αυτό, των συγκοινωνιών, της επικοινωνίας, της δημόσιας υγείας, η κοινωνική επανάσταση ήταν η μόνη δύναμη που ενδιαφερόταν πραγματικά για το ξεπέρασμα των τεχνητών προβλημάτων που έθετε η γραφειοκρατική-εκμεταλλευτική οργάνωση και ταυτόχρονα η μοναδική που δέδετε τη φαντασία και τη ισχύ να τα υπερβεί.

Η αντίδραση όμως δεν πε-

ριορίστηκε στην άμυνα, αλλά πέρασε στην ανοχή επίθεση. Το ίδιο το κομμουνιστικό κόμμα, απηχώντας τις κρατιστικές αντιλήψεις του σταλινισμού και το φόβο απέναντι στη γενίκευση της επανάστασης, συνεργάστηκε με σοσιαλιστές και δημοκρατικούς για να διαλύσει το ουσιαστικό έργο της αυτοοργάνωσης. Το Δεκέμβριο του '36, η κυβέρνηση Καμπαγιέρο ύστερα από συμφωνία με το Κ.Κ. Ισπανίας, εξέδωσε διάταγμα για τη διάλυση των αυτόνομων επαναστατικών επιτροπών, ενώ τον Μάρτη του '37 άρχισε η απροκάλυπτη εξόντωση των κολλεκτίβων με οργανωμένο στρατιωτικά σώματα.

Χτυπημένο από την προδοτική στάση των κρατιστών, προσκρούοντας στο φόβο και την αδιαφορία μέρους του πληθυσμού, το αντιεξουσιαστικό κίνημα τελικά υπέκυψε μετά από τρία χρόνια ελεύθερου πειραματισμού και άφοβης πρακτικής.

Η ιστορία από το '36 και πέρα, δεν είναι παρά η τραγική γιορτή της συκοφαντίας και των ψευμάτων. Τα επιτεύγματα της κοινωνικής επανάστασης κρύφτηκαν πίσω από ένα κάποιο παραμύθι για κάποιο ισπανικό εμφύλιο. Η ανθρωπότητα μολυσμένη από τον παραλόγιστο θρίαμβο του φασισμού και θέλοντας να ξεχάσει ότι ήταν ένα νομοτελειώδες γέννημα της λεγόμενης "ελευθεριακής κοινωνίας των ανθρώπων" αρπάχτηκε από κενές αλλά συγνηθισμένα φο-

τιομένες παράτες για το μεγαλείο του αντιφασιστικού αγώνα των ισπανών. Όσο για τις πρωτόγνωρες μεθόδους της ισπανικής επανάστασης, αυτές χρειάστηκε να αποδυναμωθούν με το να γίνουν θεωρητικά φληναφήματα και λόγια του αέρα. Πόσοι και πόσα κράτη δεν διακήρυξαν ότι πέτυχαν να επιβάλλουν τον εργατικό έλεγχο, την άμεση δημοκρατία; Πόσοι και πόσοι καπιταλιστές δεν "ριζοσπαστικοποίησαν" τις επιχειρήσεις τους διευρύνοντας τόχα τις πρωτοβουλίες των εργατών τους; Και πάλι η ιστορία έδειξε ότι ο λόγος των κρατούντων είναι ο κενός λόγος, οι προθέσεις τους είναι η εμπλοκή των υποτακτικών τους σε μία φάρσα δίχως τέλος, και πάλι ο χρόνος απέδειξε ότι το μέσο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην πορεία για την κοινωνική απελευθέρωση είναι ένα τίποτα αν δεν στηρίζεται από την ελεύθερη βούληση, την απειθαρχη κριτική μαζί τον πόθο για την αλλαγή του καθενός: εμένα, εσένα, όλων μας.

Το μήνυμα που φτάνει μετά από 60 χρόνια σε μας είναι ότι φτάνει να ανηχνεύουμε τις βαθύτερες ανάγκες μας, να διαβάσουμε μεθοδικά αυτό που μας υπογορεύει καθημερινά ο εαυτός μας και να καταρρίψουμε ένα προς ένα τα ψεύδη που η ολιγαρχική κρατιστική βία κατασκεύασε για να μας κοιμίσει, ώστε να επιτευχθεί ο άμεσος εφικτός στόχος της αυτοοργάνωσης, για να αρχίσει επιτέλους η ανθρώπινη ιστορία.



...από τα βουνά του μεξικάνικου νότου

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε το 2ο μέρος της έκδοσης "...από τα βουνά του μεξικάνικου νότου" (Ιούνιος 1996) που αποτελεί προσπάθεια αντιληφοφόρησης των Πρωτοβουλιών Αλληλεγγύης στον αγώνα των ζαπατίστας Θεσσαλονίκης-Αθήνας. Η έκδοση αυτή περιλαμβάνει κείμενα ντοκουμέντα των ίδων των ζαπατίστας, τα οποία έχουν δημοσιευθεί στη σειρά των πάντα δελτίων αντιληφοφόρησης Tierra y Libertad από την Πρωτοβουλία της Θεσσαλονίκης καθώς και στην εβδομαδιαία Αλφα, και ανέκδοτο φωτογραφικό υλικό. Τον επόμενο προηγείται ένα σύντομο χρονικό του αγώνα των ζαπατίστας και ακολουθεί ένα κείμενο της Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης για την αλληλεγγύη.

Στα πλαίσια της έκδοσης είναι η διαμόρφωση της αντιληφοφόρησης, ενόψει στην αποσύνθεση του συνολικού εξεγερτικού λόγου και πρακτικής των ζαπατίστας, και τη σύνδεση αναγκαία λογική που οδηγεί στη φολακροποίηση, τον αυτοοργανισμό και την αποδυνάμωση του πολιτικού της προτάγματος. Τα τυχόν έσοδα θα χρησιμοποιηθούν για την στήριξη του αγώνα των ζαπατίστας (βοηθοφάρμακων υλικό, σιδηροτόμοι κ.λπ.).

★ Το προλόγιο της ΑΛΦΑ, η παρουσία για τη συνέχιση Σύνταγμα, η παρουσία "Η ζωή στην κοινωνιστική Θεσσαλονίκη", το βιβλίο του Abel Paz "Ταξίς στο Παρίσι", καθώς και η έκδοση για τον Ιούνιο του '36 (η παρουσία του Λεονάρδο και οι κείμενα για τους ζαπατίστας εξοντωθέντες) διανέμονται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Barbara (Κρίνου 7, πλ. Κουλέ Κορέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καφέας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμψιδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά -με αντικαταβολή- με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία της ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέ-

Ένα τέλος, μία αρχή

δράσης των αναρχικών, να καταδείξει με τον πιο σαφή τρόπο αδιέξοδο, να φωτίσει αχνά ελπίδες που μόλις γεννιούνται: η φυλάκιση ενός πολύ μεγάλου αριθμού συντρόφων, οι απεργίες πείνας των Καλαρέμα και Μαρίνου, η εισβολή των δυνάμεων της καταστολής στο Πολυτεχνείο και τα συνακόλουθα (σύλληψη πεντακοσίων και πλέον ατόμων, δικαστήρια που θύμισαν έκτακτα στρατοδικεία, καταδικές που έπεφταν και πέφτουν βροχή, η ομηρία των συντρόφων στους οποίους επιβλήθηκαν ποινές χωρίς αναστολή, δίκες που θα συνεχιστούν μέχρι το φθινόπωρο). Μέσα σ' αυτό τον ορμητικό ΑΛΦΑ προσπάθησε να αντιπαρατάξει τον αναρχικό λόγο στο φασίζων θέαμα των τηλεοπτικών οθονών, να διαδώσει τις ιδέες της απελευθέρωσης, να προτάξει την αλληλεγγύη σαν στάση ζωής και αγώνα, να ενημερώσει για γεγονότα που είτε αποκρύβονται είτε διαστρεβλώνονται από τον αστικό τύπο, να συμβάλλει σε πολιτικές και θεωρητικές ζυμώσεις.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η επιτυχία μας απέχει πολύ από τις επιθυμίες μας. Μπορούμε να υπερηφανευόμαστε όμως ότι και στις πιο δύσκολες στιγμές η ΑΛΦΑ δεν σταμάτησε να είναι πιστός στο σαββατιάτικο ραντεβού με τους φίλους και συντρόφους της σε όλη την Ελλάδα. Τους τελευταίους δέκα μήνες μας έγινε συνείδηση ότι η Αναρχία δεν είναι κούφιος ρητορείες στα αμφιθέατρα, δεν είναι δημοκρασία λεκτικής επαναστατικότητας, δεν είναι κουτσουμπολιά στα καφενεία, δεν είναι ο πολιτικός αυτισμός, δεν είναι διανοουμενίστικος ελιτισμός. Αναθέτως το επαναστατικό εγχείρημα στηρίζεται στην εξωστρέφεια, στη σκληρή και μακροχρόνια δουλειά, στα ρίσκα που καθημερινά χρειάζεται να πάρει κανείς, στο συντονισμό της δράσης, την ευπρέπεια, τη συντροφικότητα και την αλληλεγγύη στην πράξη.

Το Σεπτέμβριο η ΑΛΦΑ ή θα είναι διευρυμένη, ανανεωμένη και με καινούριους στόχους ή δεν θα υπάρχει...

Συντακτική Συνέλευση Αλφα Αθήνας

Διαρκής ιστορία έρωτα και αναρχίας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ντας να κλείσει αυτά τα συμβουλευτικά κέντρα. Αλλά αλόκληρες συνολικές τριών-τεσσάρων χιλιάδων ανθρώπων αντέδρασαν σ' αυτό, οπότε σταδιακά τα κέντρα αυτά επέβαλλαν την ύπαρξή τους (...).

Τα πρωινά, τα κέντρα αυτά, γίνονταν σταθμοί όπου τα μικρά παιδιά μάθαιναν τα πρώτα βασικά πράγματα από συντρόφους δασκάλους. Η εκυλίσια αντέδρασε και σ' αυτό, λέγοντας ότι εκεί οι αναρχικοί μαθαίνουν στα παιδιά να φτιάχνουν μπόμπες, έστειλε την αστυνομία το πρωί, και ήταν οι γυναίκες αυτές που έδωσαν τη μάχη για να μην κλείσουν τα σχολεία αυτά. Έτσι ο κόσμος με την αυτοοργάνωση έλυνε τα προβλήματα του, γεγονός που σταδιακά δημιούργησε μια απέχθεια για το Κράτος: ο κόσμος άρχισε να μην πληρώνει φόρους και να αντιλαμβάνεται ότι μπορεί να οργανωθεί μόνος του, χωρίς να έχει ανάγκη τον κρατικό μηχανισμό (...).

Με όλα αυτά θέλω να τονίσω την αναγκαιότητα της αλληλοβοήθειας, της υπευθυνότητας και της προσηλυτισμού. Να γίνουν γνωστές οι κοινωνικές δραστηριότητες που ανέπτυξαν οι αναρχικοί και τους έδωσαν την δυνατότητα να πραγματοποιήσουν την επανάσταση.

Η επανάσταση δεν είναι κάτι που γίνεται με ένα μαγικό ραβδάκι, αλλά μόνο μέσα από πολύ δουλειά στην κοινωνία, με την προώθηση της συλλογικής αντιμετώπισης των κοινών προβλημάτων.

Δεν έγινε το 1936 στην Ισπανία η επανάσταση: έγινε πολλά χρόνια πριν μέσα από την κοινωνική δράση των αναρχικών για την αυτοοργάνωση των αναγκών του πληθυσμού.

Όπλο μας, η αλληλεγγύη

Η βάση της επανάστασης είναι η αλληλεγγύη. Δεν είναι κάτι που συμβαίνει απλά από κάποιους που τυχαίνει να έχουν κάποια δύναμη (...).

Η επανάσταση είναι μια διαδικασία ακατάπαυστη, διαρκής, συμβαίνει κάθε μέρα στη ζωή που ζούμε. Η επανάσταση είναι κάτι που συμβαίνει στις σχέσεις σου με τους δικούς σου, στο πώς συμπεριφέρεσαι στο σύντροφο ή στη συντρόφισσά σου, στους φίλους σου και στην δουλειά σου. Στο πώς συμπεριφέρεσαι σ' όλη σου τη ζωή με μια συνέχεια που σου επιτρέπει να φτιάχνεις τους δικούς σου χώρους και να τους ανοί-

γεις, να τους διευρύνεις επανακτώντας το έδαφος που σου έχει κλέψει η εξουσία. Να κατακτάς τους δικούς σου χώρους και να τους ανοίγεις, να τους διευρύνεις επανακτώντας το έδαφος που σου έχει κλέψει η εξουσία. Να κατακτάς το δικό σου τρόπο ζωής, τη δικιά σου αντίληψη για την κοινωνική οργάνωση ενάντια σ' αυτήν που θέλουν να σου επιβάλουν.

Το να σπας απλώς μια βιτρίνα, δεν σημαίνει τίποτα. Αυτό που είναι σημαντικό είναι να αλλάξεις τον ίδιο σου τον εαυτό και τις σχέσεις σου με τους υπόλοιπους. Και αυτό είναι που κάναμε τότε. Όσο περισσότερο αυτοπροσδιορίζεσαι κι αλλάξεις τη ζωή σου και τις σχέσεις σου, και κατακτάς χώρους τόσο το καλύτερο. Όλα τα άλλα δεν είναι τίποτα. Το μόνο που καταφέρνουν είναι να στέλνουν κόσμο στη φυλακή. Αλλά δεν κάνουν την επανάσταση.

Για την ήττα

Είναι ξεκάθαρο ότι οφείλεται στην έλλειψη διεθνιστικής αλληλεγγύης. Αλλά, ας μη μιλάμε γενικά και θεωρητικά. Έχουμε αυτή τη στιγμή μπροστά μας μια επανάσταση (ζωτική), αυτή των ζαπατίστας στο Μεξικό. Μια επανάσταση που έχει καταφέρει να κάνει το λόγο σημαντικότερο από τα όπλα, χωρίς όμως να τα παραδίδει. Μια επανάσταση που βάζει το ζήτημα της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ως κεντρικό, που λέει όχι στα αφεντικά, όχι στο Κράτος, όχι στους μηχανισμούς της εκμετάλλευσης. Και έχουμε μπροστά μας το τεράστιο έγκλημα όλων μας ότι δεν κάνουμε τίποτα γι' αυτήν. Αυτή την στιγμή εμείς, καθόμαστε και κουβεντιάζουμε εδώ, έχοντας εγκαταλείψει την επανάσταση στην Τσιτάπας (...).

Δεν εκφράστηκε η αλληλεγγύη στην επαναστατημένη Ισπανία. Ούτε τώρα εκφράζεται στους ζαπατίστας. Και οι πρωτοβουλίες που έχουν συγκροτήσει εδώ κι εκεί σύντροφοι, σίγουρα δεν είναι αρκετές (...).

Το 1936 οι υπόλοιπες χώρες δεν έκαναν αυτό που θα 'πρεπε. Εμείς μπορούμε να λέμε ότι έχουμε το κεφάλι μας ψηλά και τη συνειδησή μας ήσυχη. Όμως αυτό είναι σαν να παραδεχόμαστε το θάνατο. Κι όταν εμείς μιλάμε για την επανάσταση, μιλάμε για τη ζωή κι όχι για το θάνατο.

Για τον έρωτα

Ο έρωτας όπως κι η επανάσταση βασίζεται στο πάθος. Αν δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε εκείνες τις πνευματικές συνθήκες που θα τροφοδοτούν το πάθος, τότε έρχεται ο θάνατος της ρουτίνας (...).

Θυμάμαι όλες τις ερωτικές ιστορίες που είχα, με χαρά. Αλλά με μεγαλύτερη ικανοποίηση και τρυφερότητα θυμάμαι αυτές, όταν ήμουν

12 - 13 χρονών και ήταν το ίδιο και η συντρόφισσά μου, ή αυτή που ονειρευόμουν. Σχέσεις που περιορίζονταν σ' ένα κοίταγμα, σ' ένα άγγιγμα, σε μια κουβέντα όταν περνούσα κλεφτά το βράδυ κάτω απ' το σπίτι της και την έβλεπα. Αυτό το είδος του πλατωνικού έρωτα είναι το πιο όμορφο γιατί δε βασίζεται στην σεξουαλική επαφή, αλλά στην ποίηση της ζωής και στην πνευματική διάσταση του έρωτα. Και από αυτήν την άποψη ο αναρχικός μοιάζει μ' αυτόν τον τύπο του ερωτευμένου, γιατί αυτό που τον αγγίζει είναι το ποιητικό και η φαντασία σε αντίθεση με τους μαρξιστές που πάντα αναφέρονται στο υλικό, στην οικονομία. Αυτό που πρέπει να μας χαρακτηρίζει είναι η αλληλεγγύη, η αδελφικότητα, η πνευματική ηρεμία, η αγάπη για τον άνθρωπο. Αν κάποιος αναρχικός δεν έχει φαντασία, δεν αγαπά τη ζωή, δε θεωρεί την αναρχία σαν ένα ποίημα, τότε για μένα αυτός ο άνθρωπος δεν είναι αναρχικός.

Μετά τη νύχτα του Φράνκο

Ήταν δύσκολα εκείνα τα χρόνια, μετά την επικράτηση του Φράνκο. Οι φυλακές ήταν γεμάτες από συντρόφους μας. Έγιναν πάνω από 200.000 εκτελέσεις. Μισό εκατομμύριο έφυγε στη Γαλλία. Πολλοί σύντροφοι βγήκαν στο βουνό. Σε εκείνο το αντάρτικο είμασταν μόνοι μας. Οι σύμμαχοι μπορεί να βοήθησαν τα αντάρτικα στην Γιουγκοσλαβία ή στην Ελλάδα ενάντια στον άξονα. Εμάς οι αστικές κυβερνήσεις μας αντιμετώπισαν σαν μια λέπρα που έπρεπε να εξαφανιστεί από προσώπου γης.

Ήταν 40 χρόνια πολύ δύσκολα. Γεμάτα φόβο. Ο κόσμος έπαψε να μιλά. Έπαψε να ακούει. Ήταν γεμάτος φόβο. Τα πρώτα χρόνια μετά το '39, το μόνο θέαμα που έβλεπες στους δρόμους της Βαρκελώνης ήταν φυλακισμένοι που τους πήγαιναν από τη μια φυλακή στην άλλη, ή για εκτέλεση. Πάντα δημόσια για να το βλέπει ο κόσμος και να τρομοκρατείται. Ψηφίστηκε ένας νόμος που έλεγε ότι αν ήσουν παρών σε πυρπόληση κάποιου εκκλησιάζου και δεν έκανες τίποτα για να την εμποδίσσεις, μπορούσες να καταδικαστείς σε 30 χρόνια φυλακή. Με αυτόν τον τρόπο, οποιoδήποτε μπορούσε να μπει φυλακή με την κατάθεση ενός γείτονα, μιας και είχαν καεί τόσες εκκλησίες και οι πάντες το είχαν δει.

Οι γυναίκες που οι άντρες τους ήταν στη φυλακή, δεν μπορούσαν να βρουν καμιά δουλειά. Το μόνο που τους έμενε ήταν να γίνουν πόρνες. Στη Βαρκελώνη, αμέσως μετά το '39, 130.000 γυναίκες έγιναν πόρνες. Και οι περισσότερες από αυτές ήταν γυναίκες αναρχικών. Ήταν ο μόνος τρόπος που είχαν για να ταΐσουν τα παιδιά τους.

Παντού υπήρχε ο φόβος, η καχυποψία. Κι αυτό προκαλούσε σγάσιγά, μια διαστρέβλωση της μνήμης. Ο φόβος σκοτώνει τη μνήμη. Δεν ξέρω μετά από τόσα χρόνια τι έχει απομείνει στη μνήμη αυτού του κόσμου.

Υπήρξε μια ελπίδα με το θάνατο του Φράνκο να γεννηθεί κάτι καινούριο. Αλλά το σοσιαλιστικό, μαζί με το κομμουνιστικό και το λεγόμενο προοδευτικό κόμμα των φρανκιστών έκαναν μια συμμαχία λήθης για να μην υπάρξει καμιά ανάμνηση του εμφυλίου. Να μην αναζητηθεί ευθύνη σε κανέναν και για τίποτα: δεν υπήρξε επανάσταση, μόνο μια δικτατορία,

Εισήγηση ΑΛΦΑ

Θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι απ' την πλευρά μας καμιά επετειακή χαρακτηριστική διάθεση δεν μας οδήγησε στο να διοργανώσουμε αυτό το διήμερο εκδηλώσεων σχετικά με την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία του '36. Ναι, μιλάμε για μια κοινωνική επανάσταση που δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, και που, εντέλει, ηττήθηκε στρατιωτικά.

Δεν μιλάμε απλά για έναν εμφύλιο πόλεμο, όπως ο αυτοσποκαλούμενος δημοκρατικός κόσμος συνηθίζει να αποκαλεί τη στρατιωτική αντιπαράθεση με τους φασίστες του Φράνκο, μένοντας μόνο σ' αυτήν. Εξάλλου, η επετειακή θεαματολαγνεία των "προοδευτικών" media έχει κάθε λόγο να παραβλέπει συνειδητά το γεγονός ότι στο μέτωπο μάχονταν, σε μεγάλο βαθμό, αυτοοργανωμένες πολιτοφυλακές ενώ στα μετόπισθεν, μια ολοκληρωτική κοινωνία τότε, ανέπτυξε τη γενικευμένη αυτοδιοίκηση. Αυτοοργανωνόταν σε συλλογιστικές και κοπερατίβες, σε συμβούλια γειτονιών και συνοικιών, κοινοτήτων και περιφερειών δίνοντας, εκεί, τον ουσιαστικό πόλεμο ενάντια στις δυνάμεις του παλιού, ενάντια στον κόσμο των προνομίων και της ανισότητας.

Μια κοινωνική επανάσταση, λοιπόν, που πλησίασε σε πρωτόγνωρο βαθμό για την ιστορία του ανθρώπινου γένους, το ιδανικό μιας κοινωνίας συγκροτημένης στη βάση της ισότητας, της αλληλοβοήθειας, του συνεργατισμού, της δικαιοσύνης, με δυο λόγια στη βάση της αναρχίας.

Πώς μπορούν λέξεις όπως συλλογισμός, μαχητικός συνδικαλισμός, ελευθεριακός κομμουνισμός να σπάσουν τις προθέσεις των μουσείων μας, τις ταφόπλακες της ασύνδετης και ουδέτερης ιστορίας τους;

Πώς η εμπειρία του χθές αγκαλιασμένη με τις ανάγκες του σήμερα θα δημιουργήσει τα νέα πεδία της ελευθερίας;

Πώς, εντέλει, μπορεί να συνδέεται η χαμένη επανάσταση του '36, με το βαλτωμένο κινηματικό παρόν της Ελλάδας του '96;

Δεν διεκδικούμε καμιά μοναδική απάντηση, δεν πλασάρουμε καμιά λιτρωτική συνταγή, καμιά αποστομωτική διέξοδο. Δεν προσκυνούμε μύθους γιατί οι ήρωες είναι το άλλοθι των παρατημένων. Για μας, 60 χρόνια μετά, δεν είναι το μνημόσυνο της χαμένης επανάστασης. Ούτε η εκτόνωση του παγετώνα των απωθημένων μας. Είναι μια ανάσα σε έναν αγώνα διαρκή, ενάντια στις επιθυμίες του ΠΠΟΤΑ. Η πρόκληση των παλιοκαιρισμένων σελίδων, η ανάγκη που γεννά την επιθυμία, η ελπίδα που εξοστρακίζει το συμβιβασμό, κάνουν το στοίχημα να προβάλει αμείλικτο σε κάθε όψη της ζωής μας.

Το μέλλον δεν μπορεί να έχει οπαδούς, μονάχα μαχητές της καθημερινότητας μακριά απ' το παρόλογο της πρωτοπορίας και τον τυχοδιωκτισμό της εκτόνωσης. Μοριακές εξεγέρσεις που συνδέονται κοινωνικά αντιπαλεύοντας την αφοροίωση. Που στη βάση της προσωπικής αξιοπρέπειας, καλλιεργούν την αλληλεγγύη, προτάσσουν την κοινή αντίσταση. Που αυτοοργανώνονται, οπότε το κρίνουν, μα πάντα συλλογικά, αμεσοδημοκρατικά, αντιεραρχικά.

ΙΣΠΑΝΙΑ 1936

Κάποιοι, τότε, μακριά από θεούς κι αφέντες, έζησαν -όπως λένε- τον παράδεισο που χάθηκε. Έκαναν τη Βαρκελώνη δική τους. Οι δικές μας πολιτείες, ακόμη περιμένουν...

συντακτική συνέλευση ΑΛΦΑ Αθήνας

ένος εμφύλιου, χιλιάδες νεκροί. Αντίθετα έπρεπε να υπάρχει ομοψυχία και συμφιλίωση για τον εκουγχρονισμό της Ισπανίας (...).

Για την Ελπίδα

Σήμερα η Ισπανία είναι μια χώρα χωρίς ελπίδα. Γιατί αυτά που θα μπορούσαν να δώσουν δύναμη είναι

σβησμένα απ' τη μνήμη, είναι σβησμένα απ' το λεξιλόγιο.

Τώρα που πήγα στην τουαλέτα μια κοπέλα, θα 'τανε 18 χρόνων, μου είπε ότι ήθελε να με αγκαλιάσει και να με φιλήσει γιατί αισθάνθηκε πολλά από αυτά που απόψε σας είπα. Υπάρχει ακόμα ελπίδα. Κι ένας μεγάλος δρόμος μπροστά μας. Αρκεί να ξέρουμε πώς να τον βαδίσουμε...

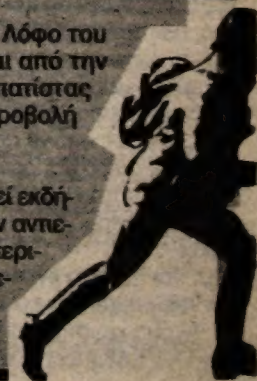
Εκδηλώσεις...

★ Εκδήλωση - συζήτηση για τον αγώνα των Ζαπατίστας θα πραγματοποιηθεί στην Καλαμάτα, σήμερα Σάββατο 29 Ιουνίου, στις 9:00 μ.μ. στο αμφιθέατρο της Φιλαρμονικής (Υπαπαντής 2). Η εκδήλωση θα περιλαμβάνει προβολή βίντεο, διάθεση έντυπου υλικού (που έχει κυκλοφορήσει από τις πρωτοβουλίες Θεσσαλονίκης - Αθήνας) καθώς και ενημερωτική συζήτηση.

★ Το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Κοζάνης διοργανώνει εκδήλωση - ρεμπέτικη βραδιά το Σάββατο, 8.00 μ.μ. στην παιδική χορά δίπλα από το στέκι. Θα παίξει η κομπανία του στεκιού.

★ Την Τετάρτη 2 Ιουλίου, στις 8.30 μ.μ. στο Λόφο του Στρέφου. Η εκδήλωση που διοργανώνεται από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας Αθήνας θα περιλαμβάνει φωτογραφικό υλικό, προβολή βίντεο και συζήτηση.

★ Την Παρασκευή 5 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση για την Ισπανική επανάσταση από τον αντεξουσιαστικό πυρήνα Αγ. Παρασκευής, που θα περιλαμβάνει συζήτηση και βιντεοπροβολή στην κεντρική πλατεία Αγ. Παρασκευής, στις 8.00 μ.μ.



Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 60

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΤΟΛΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

e-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Για τους 526 καταληφτές του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για ενισχύσεις σε τυχόν καταδικασμένους. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 060-747974-31.

Η ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ Δ. ΘΡΑΚΗΣ

— β' μέρος —

Τόσο κοντά... αλλά και τόσο μακριά

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΤΗ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μπορούμε να τα εντοπίσουμε στην καχυποψία του μειονοτικού πληθυσμού προς την Ελληνική Πολιτεία, σε συνδυασμό με τον υποβαθμισμένο χαρακτήρα των μειονοτικών σχολείων. Η σχετική ξενοκίνητη προπαγάνδα δρα πύρος αυτήν την κατεύθυνση, εφόσον το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο του μουσουλμανικού πληθυσμού τον καθιστά ευκολότερα χειραγωγήσιμο από ξένα κέντρα. Από την άλλη πλευρά, η αδιαφορία της ελληνικής πολιτείας για το πρόβλημα επιδεινώνει την κατάσταση. Εδώ θα πρέπει να επισημανθεί ότι, ανεξάρτητα από τη βούληση της ελληνικής πολιτείας, σε τοπικούς παράγοντες συναντάται η άποψη ότι το μορφωτικό επίπεδο της μειονότητας για "εθνικούς" (;) λόγους ενδείκνυται να παραμείνει χαμηλό, πολιτικά όμως που συμπίπτει με τις επιδιώξεις της ξενοκίνητης προπαγάνδας. Ακόμη, πέρα από την καχυποψία, το πρόβλημα διογκώνει η βάσιμη αίσθηση του μειονοτικού πληθυσμού ότι στα σχολεία της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης θα καταστεί αδύνατη η παρακολούθηση ενός ελληνόφωνου προγράμματος, απεχθής ο ανταγωνισμός με τα χριστιανόπαιδα, δύσκολη στη συνέχεια η ένταξη στην ελληνική κοινωνία. Έτσι, η περαιτέρω μόρφωση θεωρείται ουσιαστικά άχρηστη, ενώ ο χαμηλός βαθμός αστικοποίησης, οικονομικοί λόγοι, μακρινές αποστάσεις και κακή κατάσταση της συγκοινωνίας στα ορεινά κυρίως του νομού, συνηγορούν στη διακοπή των σπουδών τους.

Υστερά από τις παραπάνω διαπιστώσεις δεν μπορεί να γίνει λόγος για πρόσβαση στη Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Θεωρητικά βέβαια ισχύει πως όλοι οι Μουσουλμάνοι της Δυτικής Θράκης είναι ελεύθεροι να φοιτούν σε όλα τα Ελληνικά Πανεπιστήμια. Για την πραγματική όμως ισχύ αυτής της "ελευθερίας" αρκεί να αναφέρουμε ότι η κίνηση προς την ανώτατη εκπαίδευση είναι της τάξης του 0.0%. Η μοναδική προοπτική που ανοίγεται στους καλύτερους μουσουλμάνους μαθητές είναι η εισαγωγή τους ύστερα από εξετάσεις όπου η επίδοσή δεν αποτελεί το μοναδικό κριτήριο επιτυχίας- στην Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία Θεσσαλονίκης, εύλογα υποβαθμισμένη και αυτή, απ' όπου προέρχονται οι δάσκαλοι με τους οποίους το ελληνικό κράτος φιλοδοξεί(!) να στελεχωσει την πρωτοβάθμια μειονοτική εκπαίδευση. Πρόκειται για φαύλο κύκλο.

ΑΡΝΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ:

Πολύπλευρες είναι οι αρνητικές επιπτώσεις από την κατάσταση που μόλις περιγράψαμε. Οι νεαροί μουσουλμάνοι, συνήθως απόφοιτοι δημοτικού, χωρίς γνώση της ελληνικής γλώσσας και κάποιο "χαρτί" στα χέρια τους, αναγκάζονται από πολύ μικρή ηλικία να βγουν στη βίβλα, είτε ασχολούμενοι στις γεωργικές και κτηνοτροφικές εργασίες της οικογένειας ή είτε σαν ανειδίκευτοι εργάτες σε εργασίες που δεν αναλαμβάνουν οι χριστιανοί (φορτοεκφορτωτές, οικιακοί βοηθοί, γκαρσόνι, οικοδόμοι, ναυτεργάτες κ.α.) και οι οποίες τους επιφυλάσσουν ένα χαμηλό επίπεδο διαβίωσης, ενώ αρκετοί είναι αυτοί που αναγκάζονται να ξενιτευτούν. Πολλές φορές ο αναλφαριθμητισμός τους και η ενασχόλησή τους με "παρακατιανές" εργασίες, που ερμηνεύονται σαν ανικανότητα τους να μάθουν και να εργαστούν, τους καθιστούν αντικείμενο ρατσιστικής αντιμετώπισης. Γκετοποίηση, περιθωριοποίηση, αδυναμία ομαλής ένταξης στην ελληνική κοινωνία, απόλυτη εξάρτηση της γυναίκας από τον άντρα, ανασφάλεια, εκμετάλλευση από τρίτους, πολιτιστική υποβάθμιση είναι τα παρόμοια που αναλφαριθμητισμού τους. Η αμορφωσιά διευκολύνει και τη χειραγωγήσή τους από διάφορα κέντρα εξουσίας: τη θρησκευτική τους ηγεσία (με αποτέλεσμα το θρησκευτικό φανατισμό), τα πολιτικά κόμματα (με αποτέλεσμα τον πολιτικό συντηρητισμό), την τουρκική προπαγάνδα.

Πέρα όμως από τα παραπάνω, εκείνο που έχει μεγαλύτερη σημασία είναι ότι καταστρατηγείται ουσιαστικά το δικαίωμα των ανθρώπων αυτών για πρόσβαση στη γνώση και τη μόρφωση.

Οι πόνοι που εγκαταστάθηκαν στη Θράκη δεν μπορούμε να πούμε πως τα βρήκαν ρόδινα. Ακόμα και σήμερα έχουν αρκετά προβλήματα και καθημερινά αντιμετωπίζουν τον κοι-

νωνικό ρατσισμό. Έπεσαν θύματα της πολιτικής του ελληνικού κράτους, το οποίο βέβαια στην ουσία ούτε που ενδιαφερόταν για αυτούς τους ανθρώπους, απλώς κάτι έπρεπε να γίνει σε σχέση με την αύξηση του αριθμού του μουσουλμανικού στοιχείου, όπως μπορούμε να διαπιστώσουμε από το παραπάνω κείμενο (βλ. προηγούμενο τεύχος του ΑΛΦΑ) των πολιτικών αρχηγών που το ενέκριναν όλοι ανεξαρτήτως.

Η μειονότητα μέχρι το '89 ψήφισε υποψηφίους μειονοτικούς στα επίσημα κόμματα. Το '89 για πρώτη φορά στην ιστορία της μειονότητας της Δ. Θράκης έχουμε την υποψηφιότητα δύο ανεξάρτητων συνδυασμών που στην κυριολεξία απορρόφησαν όλες τις ψήφους της μειονότητας. Αυτό μπορούμε να το εξηγήσουμε, λαμβάνοντας υπόψη μας τη μέχρι τώρα αναποτελεσματικότητα των υπόλοιπων υποψηφίων από τα κόμματα που δεν άλλαξαν καθόλου τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούσε η μειονότητα και η καινούργια ελπίδα που έδινε ο Α. Σαδίκ, ο οποίος ήδη είχε γίνει ήρωας στον περισσότερο πληθυσμό της μειονότητας σε σχέση με αυτά που είχε κάνει στο παρελθόν και ήδη του είχαν γίνει μηνύσεις από τις αρχές και εκκρεμούσαν οι δίκες του. Ο Α. Σαδίκ εκλέγεται ανεξάρτητος βουλευτής και γίνεται πλέον ο επικεφαλής στις διάφορες κινητοποιήσεις της μειονότητας ήδη γνωστές από παλιότερα σαν πρόεδρος της Ανάτατης Μειονοτικής Επιτροπής. Ο Αχμέτ Σαδίκ, σε συνεργασία με το Προξενείο της Κομοτηνής, αποκλείει όλους όσους έχουν διαφορετική άποψη απ' αυτόν και συμβάλλει ενεργά στην δημιουργία μαύρης λίστας του προξενείου, που με τη βοήθεια του φουσκώνει περισσότερο ο φάκελος. Σαν επαγγελματίας πολιτικός ήταν αυτός που εκμεταλλεύτηκε την μειονότητα με την κάλυψη και υποστήριξη του τουρκικού κράτους. Μαζί με αυτόν και ο μουφτής Ξάνθης (ανεπίσημος) Μεχμέτ Αγά που εμπλέκεται και σε απάτες με τα Βακούφια και με διάφορες κληρονομικές υποθέσεις με περιουσίες μειονοτικών. Και οι δύο πάντως ήταν (ο Αγά εξακολουθεί ακόμα) τα καλά παιδιά του τουρκικού κράτους, που τους ανάμειψε με βίλες στον Βόσπορο, εξοχικά σε διάφορες τοποθεσίες της Τουρκίας και αρκετά άλλα υλικά ανταλλάγματα για την πίστη τους, παίρνοντας και τον τίτλο του υπέρμαχου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Τουρκία.

Τα επεισόδια της 29ης Γενάρη 1990

Η δίκη του Σαδίκ και του Ι. Σερήφ γίνεται στα δικαστήρια της Κομοτηνής. Υπάρχει κοσμοσυρροή της μειονότητας απ' όλητη Θράκη, παρόλες τις συντονισμένες προσπάθειες της αστυνομίας να εμποδίσει τον κόσμο που θέλει να παραβρεθεί σαν ένδειξη συμπαράστασης στους δύο κατηγορούμενους. Τελικά και οι δύο μετά από έντονη ακροαματική διαδικασία και καταδικάζονται και οδηγούνται στις φυλακές Διαβατών.

Να υπενθυμίσουμε ότι η 29η Γενάρη είναι επέτειος της μεγάλης πορείας 30.000 ατόμων το 1989 στην Κομοτηνή που είχε γίνει απ' την μειονότητα σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την τελική απόρριψη της ονομασίας "τουρκική" των δύο συλλόγων της μειονότητας, κάτι που αυτόματα όμωι και τη μη αναγνώριση της μειονότητας με τον όρο τουρκική. Οι αρχές πάση θυσία προσπαθούν να εμποδίσουν τη συγκέντρωση. Τελικά δεν το καταφέρνουν παρόλη την τρομοκρατία που ασκούν στην μειονότητα.

Η πρώτη επέτειος αποφασίζεται να γιορταστεί στο τζαμί "Εσκί Τζαμί" με θρησκευτική λειτουργία. Η προέλευση του κόσμου είναι κατά πολύ μειωμένη σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο και τις προηγούμενες ημέρες που διαρκούσε η δίκη. Κυριαρχεί κάποιος φόβος λόγω της καταδίκης των Σαδίκ και Σερήφ τις προηγούμενες ημέρες. Τα πνεύματα είναι τεταμένα. Υπάρχει ο θανάσιμος τραυματισμός ενός χριστιανού από μουσουλμάνο στο νοσοκομείο της Κομοτηνής, μετά από διαφιλονικία μεταξύ τους. Τα τοπικά ΜΜΕ ήδη τον παρουσιάζουν νεκρό, ενώ είναι ακόμα ζωντανός σε άσχημη κατάσταση. Ο μητροπολίτης Μαριωνείας Δαμασκηνός ενθαρρύνει τον χριστιανικό πληθυσμό να διώξει τους "τούρκους που σήκωσαν κεφάλι". Τελικά μετά το τέλος του εορτασμού της επετείου ο κόσμος που βγαίνει από το τζαμί δέχεται επίθεση τριακοσίων τραμπούκων. Εικοσιπέντε άτομα τρώνε άσχημο ξύλο, οι υπόλοιποι μειονοτικοί τρέπονται σε φυγή. Στη συνέχεια σπάζονται όλα τα καταστήματα της μειονότητας με

την πλήρη κάλυψη της αστυνομίας. Προξενούνται ζημιές πενήντα εκατομμυρίων δραχμών που ακόμα μένουν απλήρωτες. Είναι ένα μικρό '55 που έζησε η Ελληνική μειονότητα της Κων/πολης, με διαφορετικούς πρωταγωνιστές και σε διαφορετική τοποθεσία.

Στην Ξάνθη, τον Αύγουστο του '91 με αφορμή καθιστική διαμαρτυρία μουσουλμάνων, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το πρόβλημα με την εκλογή μουφτή έχουμε τα αντίστοιχα επεισόδια σε πολύ πιο μικρότερη έκταση.

Η μειονότητα της Θράκης και η ελληνικές της πόλεις που πληρώνουν το τίμημα όποτε υπάρχει κάποια ένταση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Με τα γεγονότα στα Ίμια, στην κεντρική πλατεία της Ξάνθης ξυλοκοπήθηκαν πέντε νεαροί μειονοτικοί από συνομιλικούς τους χριστιανούς.

Σήμερα είναι γεγονός, ότι το τουρκικό κράτος έχει κάτω από την επιρροή του μεγάλο κομμάτι της μειονότητας.

Αυτό μέσα στη μειονότητα μεταφράζεται στην ταύτιση του τουρκογενή, του πομάκου, του αθίγανου με το τουρκικό κράτος σε αυτό συμβάλλει βέβαια και η μέχρι τώρα πολιτική του Ελληνικού κράτους το οποίο δεν έκανε τίποτα εκτός από το να βλέπει σαν ένα παράποτο τον πληθυσμό της μειονότητας που έχει σαν αποτέλεσμα την εφάρμογή μιας πολιτικής διακρίσεων.

Το 70% του πληθυσμού της μειονότητας έχει ακίνητες περιουσίες στην Τουρκία. Αυτό πηγάζει από το γεγονός της συνεχούς ανασφάλειας που ζει η μειονότητα ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί να εκδιωχθεί. Αυτό που παρατηρείται με την εφάρμογή ισονομίας σε σχέση με το ιδιοκτησιακό καθεστώς είναι ότι αρκετοί μειονοτικοί πουλάνε τις ιδιοκτησίες που έχουν στην Τουρκία και αγοράζουν εδώ.

Υπάρχει αρκετά μεγάλος αριθμός παιδιών που τελειώνουν το Λύκειο και πηγαίνουν για σπουδές σε τουρκικά πανεπιστήμια.

Υπάρχουν δύο-τρεις Σύλλογοι Δυτικοθρακιωτών στις τρεις μεγάλες πόλεις της Τουρκίας Άγκυρα, Κων/πολη, Σμύρνη. Αυτοί οι Σύλλογοι με τις επιδοτήσεις που παίρνουν από το τουρκικό κράτος, προπαγανδίζουν και λειτουργούν με ακραίες αντιλήψεις και πρακτικές, όπως αυτές των γνωστών φασιστικών ομάδων (Γκρίζων

λύκων) του Τουρκές. Αυτό αποδεικνύει το πώς επιδράει στον πληθυσμό της μειονότητας και κυρίως σε νέους που σπουδάζουν εκεί.

Και το χειρότερο, οι πομάκοι γίνονται πολύ πιο θερμοί υποστηρικτές ακραίων τάσεων σε σχέση με τους τουρκογενείς και αθίγγανους.

Πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας το γεγονός ότι η μειονότητα έχει από πίσω της το κράτος που εκμεταλλεύεται τη μειονότητα μέσα στα πλαίσια των ελληνοτουρκικών σχέσεων και ανταγωνισμού των δύο κρατών. Το ότι κατά περιόδους έχουν ειπωθεί διάφορα σε σχέση με τους Θράκες, δε ξέρουμε κατά πόσο μπορούν να ισχύουν. Η εσωτερική κατάσταση της Τουρκίας και η θέση που κατέχει στην ευρύτερη περιοχή με τη στήριξη των συντελεστών της νέας τάξης πραγμάτων, πάντως, είναι από τους σημαντικούς παράγοντες, τους οποίους πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας ώστε να κατανοήσουμε την κατάσταση σε συνδυασμό με τη συνεχή απομάκρυνση των δύο κοινοτήτων μεταξύ τους, στη Θράκη τον τελευταίο καιρό.

Σήμερα στη Θράκη δεν υπάρχουν μικτοί γάμοι, υπάρχει αμοιβαία καχυποψία των δύο πλευρών. Η μια πλευρά φοβάται για το τί μπορεί να γίνει στο μέλλον και στρέφει σε λάθος κατεύθυνση την αγανάκτησή της, και η άλλη κλείνεται όλο και περισσότερο.

Το ερώτημα που μπαίνει, είναι πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να είναι τόσο κοντά μεταξύ τους, αλλά να υπάρχει τεράστιο χάσμα μεταξύ των δύο κοινοτήτων, που με την πάροδο διαιωνίζεται.

Αυτό που μπορεί να αποτελέσει ίσως ένα βήμα διαφορετικό για το μέλλον, είναι η δημιουργία αυτόνομου λόγου, που να μη σχετίζεται ούτε με την Τουρκία, ούτε με το Ελληνικό κράτος, αλλά με την ανάδειξη των ιδιαίτεροτήτων των τουρκων, πομάκων, αθίγγανων στη βάση της προσέγγισης με τον ελληνικό πληθυσμό, με σκοπό να τονιστεί η ιστορική αλήθεια μέχρι σήμερα, χωρίς να υπάρχουν συμφέροντα του ελληνικού ή και του τουρκικού κράτους, αλλά του μωσαϊκούπολιτισμού που έχει η Θράκη με την ομορφιά που μπορεί να επιφέρει αυτό.

Σ. Μ.

Ο βασιλιάς πέθανε. Ζήτη ο βασιλιάς!

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

λακα", όπως συντηζόταν να λέγεται. Αυτό καταργήθηκε γιατί έτσι κι αλλιώς ήταν αναχρονιστικό και έξω από τις ανάγκες της εποχής, για να δώσει όμως τη θέση του σε νέους μηχανισμούς κυριαρχίας. Το ΠΑΣΟΚ απλώς παραχώρησε κάποια "δικαιώματα" και κάποιες "ελευθερίες" που η αστική δημοκρατία ήταν ώριμη για να παραχωρήσει και που το επέβαλε η νέα εποχή.

"Δικαιώματα" όμως που για να κατακτηθούν χρειάστηκαν αγώνες και θυσίες πολλών χρόνων από τη μεριά του κινήματος αντίστασης.

Το ΠΑΣΟΚ δεν άργησε να δείξει την πραγματική του εαυτό. Οι μάσκες έπεσαν σύντομα και φανέρωσαν το πρόσωπο της καταστολής της λιτότητας του χτυπήματος των νέων κοινωνικών αντιστάσεων που ξεπρόβαλλαν από τα πρώτα κιόλας χρόνια της Πασοκικής αλλαγής. Ο αναρχικός χώρος γνώρισε πρώτος απ' όλους την "σοσιαλιστική" καταστολή, γιατί ήταν και ο χώρος που πρώτος βγήκε στους δρόμους και αντιστάθηκε στις νέες συνθήκες κυριαρχίας που διαμόρφωσε το ΠΑΣΟΚ και το τίμημα ήταν βαρύ. Πολιτικές ομηρείες, διώξεις, σκευωρίες σε βάρος αγωνιστών, ενώ κάποιοι πλήρωσαν με την ίδια τους τη ζωή, την με διαφορετικούς τρόπους ο καθένας, ένταξη τους στον αντεξουσιαστικό χώρο. Ο νεαρός μαθητής Μιχάλης Καλτεζής, ο Χρήστος Τσουτσουβής και ο Μιχάλης Πρέκας γνώρισαν για τα καλά τον σοσιαλισμό του ΠΑΣΟΚ. Τώρα πια δεν ήταν ο κομμουνιστής ο αποδιοπομπαίος τράγος για την κοινωνία, αλλά ο αναρχικός, ο "τρομοκράτης", ο χούλγκαν.

Στη δεκαετία της αλλαγής αναπτύχθηκαν πρωτόγνωρα χαρακτηριστικά στην Ελληνική κοινωνία. Ο ατομισμός, το βόλεμα, ο φιλοποτισμός, ο νεοπολιτισμός έγιναν κυρίαρχες αξίες, αφού ένα μεγάλο μέρος του κόσμου πίστεψε ότι με το ΠΑΣΟΚ την εξουσία θα ρχόταν ως δια μαγείας ο σοσιαλισμός και θα λυνόταν όλα τα προβλήματα με αποτέλεσμα να οδηγηθεί στην παραίτηση, στην ιδιωτέυση ή και στην ένταξη στον καινούργιο μηχανισμό, που έστρεψε το ΠΑΣΟΚ. Αυτό που δεν κατάφερε η

Δεξιά να κάμψει, το μαχητικό ταξικό κίνημα της δεκαετίας του '70 με την καταστολή κατάφερε να το πετύχει το ΠΑΣΟΚ αφομοιώνοντάς το στο μεγαλύτερο μέρος του.

Η διακυβέρνηση από το ΠΑΣΟΚ ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για τον κατακερματισμό του κοινωνικού ιστού και για την υποχώρηση κοινωνικών αξιών όπως η αλληλεγγύη, η αντίσταση, η αξιοπρέπεια.

Η άρχουσα τάξη προμοδότησε το ΠΑΣΟΚ γιατί μόνο αυτό θα μπορούσε να ενσωματώσει το κίνημα αντίστασης της προηγούμενης δεκαετίας, αφού προηγούμενος το είχε εξαποτήσει και αποπροσανατολίσει.

Τελικά ο Αντρέας Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν τίποτα παραπάνω από γέννημα μιας εποχής. Το αποκορύφωμα μιας σειράς αγώνων και κινήσεων αντίστασης όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο, που αντί τελικά να οδηγήσουν στην κοινωνική επανάσταση και στη συνολική απελευθέρωση κατέληξαν να αναδείξουν εκφυλιστικές καταστάσεις τύπου ΠΑΣΟΚ.

Ο Αντρέας αποδείχτηκε ο καλύτερος υπηρέτης του Ελληνικού κεφαλαίου, της Ε.Ο.Κ. και των Αμερικάνων παρόλο που κέρδισε τις εκλογές το '81 με συντριπτική πλειοψηφία έχοντας σαν κεντρικό σύνθημα "Έξω από το ΝΑΤΟ", "Έξω από την ΕΟΚ". Ήταν μέγας δημαγωγός και εξαπατητής του λαού και ο μεγαλύτερος εχθρός στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση γιατί και ο ίδιος, τουλάχιστον στην αρχή, την ευαγγελιζόταν. Ιδιαίτερα για τη σημερινή νέα γενιά που έχει γνωρίσει τον Αντρέα του '89, των σκανδάλων, της Μιμής, των εφαρμοστών της νεοφιλεύθερης πολιτικής, ο θάνατός του δε σημαίνει και πολλά πράγματα. Ο καιρός των ψευδοσθίσεων και των απιστών ανείρων έχει περάσει ανεπιτήρητα. Ο καθένας πια που πιστεύει στην κοινωνική απελευθέρωση, στην ισότητα, στην δικαιοσύνη ξέρει πολύ καλά πια ότι δεν έχει να περιμένει τίποτα από κανέναν Παπανδρέου, από κανένα ΠΑΣΟΚ, ότι ο μόνος δρόμος είναι η δικιά του πάλη.

Τ. Α.

100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ, ΑΤΛΑΝΤΑ 1996

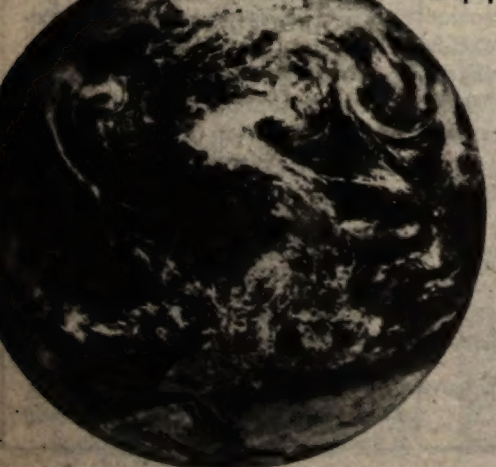
Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΠΑΕΙ ΓΙΑ ΧΡΥΣΟ

Η Ατλάντα ετοιμάζεται να φιλοξενήσει τους Ολυμπιακούς του 1996, στην 100η επέτειο της καθιέρωσης των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων. Εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια ξοδεύονται από την Ολυμπιακή Επιτροπή της Ατλάντα (ACOG), από πολυεθνικές εταιρίες, ειδικά του τομέα της ενημέρωσης και απ' όλα τα κυβερνητικά επίπεδα, για τη χρηματοδότηση αυτού του κολοσσικού θεάματος. Καθώς η μάχη για την προεδρία των ΗΠΑ φτάνει το καλοκαίρι σε κρίσιμο σημείο, οι Ολυμπιακοί θα είναι σίγουρα μια παράσταση με τίτλο "Η Αμερική αναπτύσσεται: δυνατή και δραστήρια!".

197 κράτη θα συμμετάσχουν και 100 αρχηγόι κρατών θα παραστούν, με πρώτο τον οικοδεσπότη Μπιλ Κλίντον. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Ατλάντα θα είναι ένα από τα γεγονότα με τη μεγαλύτερη τηλεθέαση όλων των εποχών. Αντιγράφοντας άλλη μια σελίδα από το βιβλίο του Ρόναλντ Ρέικαν, ο Κλίντον σίγουρα θα στραγγίσει και την τελευταία σταγόνα πολιτικού πλεονεκτήματος από του Αγώνες της Ατλάντα, όπως έκανε κι ο Ρέικαν με τους Ολυμπιακούς του Λος Άντζελες το 1984. Ο Μπιλ, η Χίλαρι κι η κόρη τους, καθώς κι ο αντιπρόεδρος Άλ Γκορ με την οικογένεια του, σκοπεύουν να παραστούν σε αρκετές εκδηλώσεις των Ολυμπιακών. 63 εκατομμύρια δολάρια από το ομοσπονδιακό ταμείο δόθηκαν για τη "αντιτρομοκρατική" ασφάλεια, κι ακόμα 100 εκατομμύρια για άλλες λειτουργίες των Ολυμπιακών όπως οι συγκοινωνίες. Στην πραγματικότητα, ο Λευκός Οίκος ξεκίνησε να ασχολείται σοβαρά με το σχεδιασμό των Ολυμπιακών πριν ακόμα αναλάβει ο Κλίντον. Το επιτελείο του Μπους άρχισε να συμμετέχει στο σχεδιασμό των Αγώνων το Σεπτέμβριο του 1990, λίγο μετά την επιλογή της Ατλάντα για τη διεξαγωγή τους.

Όμως οι Ολυμπιακοί έχουν τόσο τοπική, όσο και διεθνή πολιτική σημασία, πολύ πέρα από τις ρηχές δημόσιες σχέσεις της προεδρικής εκλογής. Αντιμετωπίζοντας μια μαζική μείωση υποστήριξης και εμπιστοσύνης προς το κράτος και το σύστημα και μια ανεπαρκώς συγκαλυμμένη οικονομική σύμβαση που απαιτεί αύξηση της οικονομικής εκμετάλλευσης για τη διατήρηση των κερδών των εταιριών, η ελίτ που κυβερνά τις ΗΠΑ βλέπει στους Ολυμπιακούς μια μεγάλη ευκαιρία να συγκινήσει τους Αμερικανούς με "την ομάδα μας, την καλύτερη χώρα του κόσμου". Πίσω όμως από το πατριωτικό φολκλόρ, το σήμα των Ολυμπιακών και τις πολυεθνικές επίσημους υποστηρικτές, διαφαίνεται μια ακόμα πιο δυσώδης εξέλιξη. Πίσω από τη δικαιολογία της παροχής "ασφάλειας από πιθανή τρομοκρατική απειλή", η κυβέρνηση ισχυροποιεί κι άλλο τον εξοπλισμό της αστυνομίας στην καρδιά του Μαύρου Νότου, τη Τζόρτζια που αποτελεί κέντρο ανερχόμενης Μαύρης μεσαίας τάξης και καταπιεσμένων μαύρων μαζών.

Ο Τζόρτζ Όργουελ, του οποίου το βιβλίο "1984" έγινε στη λαϊκή συνείδηση συνώνυμο του αστυνομικού κράτους, έγραψε κάποτε ότι "ο διεθνής αθλητισμός είναι ένας πόλεμος χωρίς όπλα". Τον Αύγουστο στην Ατλάντα όμως, τα όπλα δε θα λείπουν. 10000 μέλη ολυμπιακών αποστολών θα συμμετάσχουν στους αγώνες, αναλογία κάτω από ένας προς τρεις απέναντι στο ιδιωτικό ή δημόσιο προσωπικό ασφαλείας και καταστο-



της Ολυμπιακής Επιτροπής της Ατλάντα, των τοπικών αρχών, της CIA, του FBI, των Μυστικών Υπηρεσιών, της Υπηρεσίας Μετανάστευσης και μυστικών υπηρεσιών αμετρήτων ξένων χωρών. Αυτή η αναλογία είναι μεγαλύτερη κι απ' αυτή των Ολυμπιακών του Λος Άντζελες, που αποτέλεσε σημείο αναφοράς στον τομέα της υψηλής ασφάλειας. Ο προϋπολογισμός ασφαλείας για όλα αυτά υπολογίζεται σε πάνω από 200 εκατομμύρια δολάρια. Αντίθετα πάντως, με το 1984 στο Λος Άντζελες, όταν οι επιχειρήσεις για την ασφάλεια γνώρισαν μεγάλη δημοσιότητα και διαφήμιση, οι εξελίξεις αυτό το χρόνο θα είναι πιο καλυμμένες.

Καθώς απολαμβάνουν τεράστιας εκτίμησης και σεβασμού, με εκατοντάδες εκατομμύρια να τους παρακολουθούν τηλεοπτικά σ' όλο το κόσμο, οι Ολυμπιακοί αποτελούν τέλεια δικαιολογία γι' αυτή την κινητοποίηση κατασταλτικής δύναμης. Οι προετοιμασίες για την ασφάλεια των Ολυμπιακών δε γεννήθηκαν κάτω από το βάρος μιας στιγμιαίας κρίσης, για να εγκαταλειφθούν μόλις περάσει ο κίνδυνος. Αποτελούν μέρος μιας μακροπρόθεσμης τάσης, τόσο στις ΗΠΑ, όσο και στην Ευρώπη, για πιο κατασταλτικούς μηχανισμούς κρατικού ελέγχου. Η ανάπτυξη της ντόπιας καταπίεσης αποτελεί μοντέλο για όλες τις ιμπεριαλιστικές χώρες και τα κράτη πελάτες τους.

Παρά τις συζητήσεις περί οικονομικής ανάκαμψης, η παγκόσμια οικονομία από την οποία εξαρτάται η αυτοκρατορία βρίσκεται σε μόνιμη και διογκούμενη κρίση. Οι απεικές και οι νέες αποικίες αναζητούν την ελευθερία τους και ωγμές σχηματίζονται μέσα κι ανάμεσα στις αναπτυσσόμενες βιομηχανικές χώρες. Στην Ευρώπη, λαϊκά κινήματα αντιστέκονται στην καταπίεση και η φασιστική απειλή που νομίζαμε προ πολλού νεκρή, επέστρεψε σχυρότερη, τόσο στην ανατολική, όσο και στη δυτική Ευρώπη, που δε διχάζεται πια από το ψυχρό πόλεμο. Στις ΗΠΑ υπάρχει μια βελή αύξηση προοδευτικής δραστηριότητας, απέναντι στην αντιδραστική επίθεση της καταπιεσμένης πολιτικής και τις συνθήκες οικονομικής κρίσης που αντιμετωπίζει ο αποικιοποιημένος κόσμος. Η διεθνής εκστρατεία για την απελευθέρωση του Mumia Abu Jamal, η αντίδραση στην οργανωμένη σκλαβιά, η αντίσταση στις απειλές των μεταναστών, αποτελούν όλα σημάδια αυτής της εξέλιξης. Την ίδια στιγμή, η απότομη ανάπτυξη της ένοπλης απειλής από τη δεξιά, με τη μορφή πολιτοφυλακών, αποσχισματικών κινήματων και των δυνάμεων μιας "ακρόφωλης Άρειας αντίστασης", έχει δώσει στο κράτος μια βολική δικαιολογία για την εντατικοποίηση καταπιεστικών μέτρων στο όνομα του "αντι-τρομοκρατικού αγώνα".

Απέναντι σε τέτοιες προκλήσεις, όλες οι δυτικές "δημοκρατίες" σιγά σιγά στρατιωτικοποιούνται υιοθετώντας νέους νόμους για να πνίξουν τις διαφωνίες και να αποφύγουν τη γενίκευση αντιπαραθέσεων που θα μπορούσαν να ενθαρρύνουν την αντι-ιμπεριαλιστική πάλη μέσα στους πληθυσμούς τους. Τον περασμένο μήνα για παράδειγμα, για πρώτη φορά στα 13 χρόνια Συντηρητικής διακυβέρνησης, η Βρετανική αξιωματική αντιπολίτευση, το Εργατικό Κόμμα, αποφάσισε να μην καταψηφίσει την ετήσια ανανέωση του λεγόμενου "Νόμου για την Αποτροπή της Τρομοκρατίας". Αρκετά χαμηλά στελέχη κόμματος, καθώς κι ο αναπληρωτής αρχηγός των Φιλελεύθερων Δημοκρατικών, εξέφρασαν τη δυσανεξία τους για τη μη ύπαρξη ουσιαστικής συζήτησης για τα νέα μέτρα. Το πακέτο πέντε μέτρων είχε στόχο να εναρμονίσει τους αντιτρομοκρατικούς νόμους στην Αγγλία με αυτούς της Βόρειας Ιρλανδίας. Το πιο αμφισβητούμενο μέτρο ήταν η εξουσιοδότηση να σταματούν και να κάνουν σωματική έρευνα σε πεζούς σε ορισμένες περιοχές όταν υπάρχει πιθανότητα τρομοκρατικής επίθεσης.

Οι Ολυμπιακοί αποτελούν μόνο μια δικαιολογία για τέτοια μέτρα στις ΗΠΑ. Εκατοντάδες έκτακτοι ομοσπονδιακοί και πράκτορες του στρατού έχουν αναπτυχθεί στο Σαν Ντιέγκο και το Σικάγο, όπου θα διεξαχθούν τα Συνέδρια του Ρεπουμπλικανικού και του Δημοκρατικού Κόμματος αντίστοιχα, τον Αύγουστο. Καθώς δεκάδες εκατομμύρια δολάρια ξοδεύ-

νται για την ασφάλεια του Ρεπουμπλικανικού Συνεδρίου, μια πετριά απόσταση από τα όλο και πιο στρατιωτικοποιημένα σύνορα με το Μεξικό και του Δημοκρατικού Συνεδρίου, που φοβάται την επανάληψη του 1968, η αστυνομία ήδη άρχισε να εξασκείται στον έλεγχο ταραχών μεγάλης κλίμακας και τις επιχειρήσεις περιορισμού διαδηλωτών. Η αστυνομία έκανε αρκετές μαζικές συλλήψεις στο Σαν Φρανσίσκο, τη Μινεάπολη και αλλού, διαδηλωτών που απαιτούσαν των απελευθέρωση του Mumia Abu Jamal.

Οι Ολυμπιακοί, που χρηματοδοτούνται από μονοπωλιακές επιχειρήσεις, θα προσπαθήσουν να ανεβάσουν τον πατριωτικό ενθουσιασμό και το милитарιστικό εθνικισμό σε σημεία έξαρσης. Αφού οι ΗΠΑ μπορούν να πουλάνε Twinkies, Mc Donalds και Buick στο τεράστιο κοινό που παρακολουθεί τους αγώνες, γιατί να μη μπορεί να πουλήσει την εξάλειψη των ατομικών δικαιωμάτων ή την αυστηρότητα προς τις συμμορίες;

Η ομάδα αντιμετώπισης ταραχών του FBI και η αντιτρομοκρατική μονάδα της αστυνομίας του Λος Άντζελες που δημιουργήθηκαν για τους προηγούμενους Ολυμπιακούς που έγιναν στις ΗΠΑ, στο Λος Άντζελες το 1984, βρίσκονται ακόμα μαζί μας σήμερα. Είναι προφανές ότι ο αστυνομικός μηχανισμός που στήνεται για τους Ολυμπιακούς της Ατλάντα και τα Συνέδρια θα παραμείνει πολύ μετά την αναχώρηση του τελευταίου αθλητή και αντιπροσώπου.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΛΙΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΧΩΡΟ: ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η αύρα που τυλίγει τους Ολυμπιακούς σαν μια υποπλεγμένη απολιτική γιορτή της ανθρωπίνης αθλητικής προσπάθειας, διαφεύστηκε ήδη από την αναβίωση τους, στο τέλος του περασμένου αιώνα, σαν ένα μέσο ν' αποκτήσει η ευρωπαϊκή και αμερικανική νεολαία ένα πιο πολεμικό πνεύμα. Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί ιδρύθηκαν από ένα Γάλλο, το βαρόνο Ντε Κουμπερτέν, που ανησυχούσε γιατί η γαλλική νεολαία δεν ήταν επαρκώς γυμνασμένη ούτε πρόθυμη να πολεμήσει για την αυτοκρατορία. Από τότε, κάθε Ολυμπιάδα αποτελούσε το χώρο εξέλιξης αντιπαραθέσεων, ή αναβλήθηκε λόγω Παγκοσμίων Πολέμων. Η Σοβιετική Ένωση αποκλείστηκε από την εποχή της Ρωσικής Επανάστασης ως το 1952, καθώς και η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας για δεκαετίες. Το 1936, ο Χίτλερ χρησιμοποίησε τους Ολυμπιακούς του Μονάχου για να προωθήσει τις ναζιστικές φασιστικές διακρίσεις σ' όλη την Ευρώπη.

Στην Αμερική, η ιστορία των Ολυμπιακών δεν είναι λιγότερο πολιτικοποιημένη, νότια του Λος Άντζελες, οι Ολυμπιακοί του Μεξικού το 1968 αποτέλεσαν το χώρο μαζικής σφαγής και καταπίεσης. Ο επαναστατικός αναβρασμός που σάρωνε τη Λατινική Αμερική στη δεκαετία του '60 έφτασε και στο Μεξικό, προκαλώντας μεγάλη ανησυχία όχι μόνο στη Μεξικανική αστική τάξη, αλλά και αυτή των ΗΠΑ. Πάνω από 500 Μεξικάνοι φοιτητές και μέλη της ανεξάρτητης αριστεράς -πιθανά 2000- σκοτώθηκαν από τα πολυβόλα στην Plaza de las Tres Culturas του Tlatelolco, ενώ διαδήλωναν πριν την έναρξη των Ολυμπιακών.

Την ίδια χρονιά, οι μαύροι αθλητές των ΗΠΑ απείλησαν να μπούκοτάρουν τους αγώνες σ' ένδειξη διαμαρτυρίας για την κτηνώδη καταπίεση του Μαύρου απελευθερωτικού αγώνα στη χώρα. Οι μαύροι ολυμπιονίκες Tommie Lee Smith και John Carlos εκφράσανε την οργή πολλών, όταν ύψωσαν τις γροθιές κάνοντας το χαιρετισμό των Μαύρων Πανθήρων, ενώ έπαιζε ο αμερικανικός εθνικός ύμνος. Γι' αυτή την ενέργεια διώχθηκαν αμέσως από το Μεξικό.

Το 1972, η Παλαιστινιακή επανάσταση βγήκε στο διεθνές προσκήνιο όταν έπιασαν ομήρους αρκετούς Ισραηλινούς αθλητές που ήταν επίσης μέλη των Σιωνιστικών ενόπλων δυνάμεων. Ισραηλινές, Γερμανικές και Αμερικανικές κατασταλτικές μονάδες τους επιτέθηκαν, προκαλώντας σφαγή. Τα αφρικανικά κράτη μπούκοτάρσαν τους Ολυμπιακούς του 1976 στα

πλαίσια της παγκόσμιας προσπάθειας ν' απομονωθεί η ρατσιστική Νότια Αφρική και τα κράτη που την υποστήριζαν. Ο Τζίμι Κάρτερ έριξε την πρώτη ομοβροντία ενός νέου ψυχρού πολέμου το 1980, αρνούμενος να στείλει την ομάδα των ΗΠΑ στους Αγώνες της Μόσχας. Η Σοβιετική Ένωση ανταπέδωσε τη χάρη, μπούκοτάροντας τους επόμενους αγώνες το 1984.

Σε πείσμα όλων των παραπάνω, οι Ολυμπιακοί συνεχίζουν ν' απολαμβάνουν μεγάλου σεβασμού κι έτσι δίνουν στην κυβέρνηση των ΗΠΑ μια μοναδική ευκαιρία να πείσει τον κόσμο να καταπνίξει κι άλλη καταπίεση στο όνομα της προστασίας της "ακεραιότητας" των Αγώνων.

ΑΤΛΑΝΤΑ: "ΝΕΟΣ ΝΟΤΟΣ" Ή ΠΑΛΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ;

Γιατί ενδιαφέρεται τόσο πολύ το αμερικανικό κράτος για την προστασία των Ολυμπιακών της Ατλάντα; Η πόλη, έδρα των πολυεθνικών του λεγόμενου "Νέου Νότου" είναι σπύτι της Coca Cola, της πιο γνωστής φίρμας στον κόσμο και των πολλών επιχειρήσεων του Τέντ Τέρνερ, όπως το CNN κι αρκετές ακόμα στους τομείς των σπορ και της ψυχαγωγίας. Αλλά η πόλη είναι ένας μικρόκοσμος με όλες τις αντιφάσεις της αυτοκρατορίας, με φτώχεια ανάμεσα στα πλούτη και είναι ζωτικής σημασίας για το μέλλον των Μαύρων/ Νεοαφρικανών στην Αμερική.

Σύμφωνα με το περιοδικό "Conscious Rasta Perspective", ο μεγάλος άρχοντας των ΜΜΕ από την Ατλάντα, ο Τέρνερ, εκτός από τις παγκόσμιες φιλοδοξίες του, έχει και το φόβο ενός Μαύρου πλανήτη. Σε μια συνέντευξη στο περιοδικό Audubon το 1991, ο Τέρνερ εξομολογήθηκε ότι περνά πολύ από το χρόνο του προβληματιζόμενος - "προβληματιζόμενος σχετικά με την πληθυσμιακή έκρηξη, για τη φτώχεια και τον Τρίτο Κόσμο, για την αποψίλωση των δασών, για τους ωκεανούς..." - κατά τη διάρκεια της ίδιας συζήτησης, ο Τέρνερ δήλωσε ότι "υπάρχουν υπερβολικά πολλοί άνθρωποι στον πλανήτη" και είπε ότι ονειρεύεται έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι θα έχουν "μόνο ένα παιδί" και όπου ο πληθυσμός θα μειωθεί σταδιακά από τα σημερινά 5 δισεκατομμύρια σε μόνο 250 με 350 εκατομμύρια! Ακόμα πιο σημαντικά είπε στο περιοδικό ότι σκοπεύει να κάνει το όραμα του πραγματικότητα "μέσα από τις μαζικές επικοινωνίες".

Αλλά αυτά τα σχέδια μείωσης του πληθυσμού προφανώς αφορούν μόνο τους φτωχούς κι έγχρωμους στη σκέψη του Τέρνερ. Για να τιμήσει τη Συνδιάσκεψη Κορυφής για το περιβάλλον στο Ρίο ντε Τζανέιρο το 1992, ο Τέρνερ υπέγραψε πενήντα έναν όρκους που υποσχόταν "να βοηθήσει να σωθεί ότι έχει μείνει από το φυσικό κόσμο μας στην παρθένα μορφή του" και "να μην προσθέσει πάνω από δύο παιδιά στον πληθυσμό της γης" - με αποτέλεσμα να αναγκαστεί να ομολογήσει δημόσια ότι ο ίδιος είχε ήδη πέντε ενήλικα παιδιά.

ΣΤΟΧΟΣ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Παρά τους κοσμοπολιτικούς ισχυρισμούς που θα προσπαθήσει να υποστηρίξει με τους Ολυμπιακούς, η Γεωργία ακόμα αντανάκλα τη θέση της στο κέντρο του Νότου της Λευκής υπεροχής. Τα σήματα της Συνομοσπονδίας περιλαμβάνονται ακόμα στη σημαία της Πολιτείας. Αλλά η Ατλάντα είναι επίσης μια μαύρη πρωτεύουσα. Είναι πατρίδα της παράδοσης του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, η μέκκα για χιλιάδες μαύρους σπουδαστές για το ανοιξιάτικο "freak-nik", τα κεντρικά γραφεία του Κέντρου για τη Δημοκρατική Ανανέωση, μιας αντιρατσιστικής οργάνωσης που έχει τις ρίζες της στο κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα του '50 και του '60 και το δίκτυο ενάντια στην Κου Κλουξ Κλαν του '70 και του '80 και η οποία ηγείται τώρα της πανεθνικής εκστρατείας για την αποκάλυψη των υποκινητών και τον τερματισμό

συνέχεια στην επόμενη σελίδα



100 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ, ΑΤΛΑΝΤΑ 1996

γωνισμού", την αστυνομικού κράτους προετοιμασία της κυβέρνησης της Ατλάντα και των ΗΠΑ για τους αγώνες, τη φάρα των Προεδρικών εκλογών του 1996 και τη φθίνουσα οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας και του κόσμου γενικότερα και την οποία οι Ολυμπιακοί είναι φτιαγμένοι για να συγκαλύπτουν".

"ΜΗ ΔΙΝΕΤΕ ΣΗΜΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΡΤΙΝΑ"

ΤΑ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΑ ΜΜΕ ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΑΡΜΟΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Στα πλαίσια της προετοιμασίας για τους Ολυμπιακούς, η αστική τάξη της Ατλάντα, ιδρύσε ένα νέο ιδιωτικό οργανισμό ασφαλείας για το κέντρο της πόλης, τη λεγόμενη "A-Force", για να υποστηρίξει την αστυνομία. Με σκοπούς την ασφάλεια αλλά και τις δημόσιες σχέσεις η ένστολη 55μελής A-Force είναι ακόμα μια προσπάθεια της οικονομικής ελίτ της Ατλάντα να μετατρέψει το κέντρο της πόλης σε αξιοθέατο για τους τουρίστες και τους κατοίκους των προαστίων. Όπως συμβαίνει και σε άλλες πόλεις με έλλειψη χρημάτων εξαιτίας της δημοσιονομικής κρίσης του κράτους, με τη συρρικνωμένη υποστήριξη από τους φόρους, η επιχειρηματική κοινότητα της Ατλάντα αναλαμβάνει την παροχή υπηρεσιών που κάποτε θεωρούνταν κρατική ευθύνη. Οι κάτοχοι γης του κέντρου έχουν θεσπίσει ειδικό φόρο γι' αυτή την ασφάλεια. Παράλληλα, έπεισαν τις τοπικές αρχές να συντάξουν νόμους για να διωχτούν από τους δρόμους οι φτωχοί και οι άστεγοι, ανάμεσα τους μια διάταξη που απαγορεύει την είσοδο σε χώρο πάρκινγκ αν δεν έχεις μέσα αυτοκίνητο! Χρησιμοποιώντας τον ενθουσιασμό που γεννούν οι Ολυμπιακοί για την προώθηση της, η μεταμόρφωση του κέντρου έχει κερδίσει ευρεία υποστήριξη, ακόμα και για τα πιο καταπιεστικά μέτρα της.

Ζωτικής σημασίας για την επιτυχία του σχεδίου είναι να ξεπεραστεί η προκατάληψη που έχει καλλιεργηθεί από τα ΜΜΕ εδώ και χρόνια, ότι το κέντρο της πόλης και άλλες φτωχές και μαύρες συνοικίες είναι επικίνδυνα και τρομακτικά μέρη. Οι επιχειρηματίες της πόλης βλέπουν τώρα αυτή την προκατάληψη, που είναι γέννημα δικής τους προπαγάνδας, σαν το μεγαλύτερο πρόβλημα της. Όταν μια ημερήσια εφημερίδα της Ατλάντα ανέφερε πως η πόλη είχε το χειρότερο δείκτη εγκληματικότητας σύμφωνα με πρόσφατες στατιστικές του FBI, οι ιδρυτές της πόλης την εξανάγκασαν αμέσως σε επανεκτίμηση των στοιχείων και αναίρεση του συμπερά-

σματος. "Αυτό δεν είναι ενδεικτικό έλλειψης προετοιμασίας για τους Ολυμπιακούς" δήλωσε ο A.D. Frasier, επικεφαλής επιχειρήσεων της Ολυμπιακής Επιτροπής της Ατλάντα (ACOG). "Αν οι επισκέπτες ακολουθούν τις οδηγίες, πιστεύω πως θα είναι το πιο ασφαλές σημείο του πλανήτη".

Η ACOG έχει εξαπολύσει μια μαζική επιχείρηση ασφάλειας για να προστατέψει τους 100ους Ολυμπιακούς, με 20.000 φύλακες, 10.000 στρατιώτες και χιλιάδες πράκτορες του FBI, της CIA, των μυστικών υπηρεσιών και προσωπικό της πολιτείας της Γεωργίας. Η επιτροπή αρνείται να αποκαλύψει τον προϋπολογισμό της επιχείρησης. Στο τέλος του περασμένου μήνα σήμανε για λίγο συναγερμός καθώς συνελήφθησαν δύο άτομα στην κεντρική Γεωργία, με την κατηγορία της κατασκευής βομβών. Αρχικά επιώθηκε ότι σκόπευαν να χτυπήσουν τους Ολυμπιακούς, αλλά αργότερα η αστυνομία και οι υπεύθυνοι ασφαλείας αρνήθηκαν κάθε σχέση.

Όπως έγινε και στους Ολυμπιακούς του ΛΑ, οι επικεφαλής ασφαλείας της ACOG ταξίδεψαν στο Ισραήλ για συμβουλές σε θέματα αντιμετώπισης της τρομοκρατίας. Ξανά όπως στο ΛΑ, όπου η αστυνομία απέκλεισε τις Μαύρες συνοικίες γύρω από τους χώρους διεξαγωγής Ολυμπιακών αγωνισμάτων με την επιχείρηση "Cul de Sac" (α-διέξοδο), πολλά στάδια της Ατλάντα βρίσκονται κοντά σε περιοχές με υψηλή εγκληματικότητα και συγκροτήματα εργατικών κατοικιών με σημαντική δραστηριότητα συμμοριών διακίνησης ναρκωτικών και άλλα επακόλουθα της γκετοποίησης. Μ' αυτό το δεδομένο, πρέπει να αυξηθεί η καταστολή ώστε να εξασφαλιστεί πως ούτε οι τεράστιες οικονομικές ανισότητες, που θα φανούν πιο έντονα εξαιτίας των Αγώνων, ούτε η παρουσία πολιτικών ακτιβιστών και εναλλακτικών απόψεων θα πυροδοτήσουν πιθανή κοινωνική έκρηξη.

Σε συνέντευξη που έδωσε στις 4 Μάη στην Elaine Long, διευθύντρια του περιοδικού "Maxine's Pages", ο επιθεωρητής Butch Beach της αστυνομικής διεύθυνσης του Columbus της Γεωργίας, υπεύθυνος για την ασφάλεια των Ολυμπιακών εκδηλώσεων στο Columbus, δήλωσε σχετικά με τους διαδηλωτές στους Ολυμπιακούς: "Πρέπει να είναι κανείς πολύ προσεκτικός στο που θα επιτρέπει στο πλήθος να συγκεντρωθεί. Αυτό που προσπαθήσαμε να κάνουμε είναι να τους δώσουμε ένα μέρος όπου θα μπορούν να κάνουν αυτό που θέλουν και να έχουν δημοσιότητα. Δε γίνεται να τους δώξεις σε κάποιο απομακρυσμένο μέρος. Πρέπει να τους δώσεις την ευκαιρία ν' ακουστεί το μήνυμά τους. Είναι συνταγματικό δικαίωμα. Πρόκειται για άλλο ένα κομμάτι του παζλ που θα πρέπει να ταιριάζει".

Ο έλεγχος των διαδηλώσεων, της πληροφόρησης και της συνείδησης των μαζών φαίνεται ότι είναι το κλειδί στο σχεδιασμό των Αγώνων. Ο Ran Martz της Ένωσης Τύπου της Ατλάντα, δήλωσε στη Long: "Ένα από τα πράγματα που έχουμε να κάνουμε, είναι να δείξουμε υπευθυνότητα στο τι γράφουμε σε σχέση με θέματα ασφαλείας. Στο γραφείο μου φτάνουν ένα σωρό διαδόσεις ότι αυτή ή εκείνη η ομάδα θα προσπαθήσει να σαμποτάρει τους Ολυμπιακούς ή να πνίξει στον αέρα το Ολυμπιακό χωριό ή διάφορα άλλα. Νομίζω πως χα-

κτηριστικό παράδειγμα ήταν το ρεπορτάζ του CBS για τους δύο τύπους που συνελήφθησαν για τις βόμβες που έλεγε ότι είχαν στόχο τους Ολυμπιακούς. Δεν υπήρχαν στοιχεία για κάτι τέτοιο".

Πάντως αν και ο Martz παρουσιάζει σαν εσωτερικό θέμα την ανησυχία της ελίτ σχετικά με τη διαρροή ανησυχιακών πληροφοριών που ίσως διαταράξουν τον εφησυχασμό της κοινής γνώμης, δίνει μια μαρτυρία για τα όλο και πιο στενά πλαίσια περιορισμού της πληροφόρησης. "Με αυτή την αφορμή" είπε στη Long, "η ομοσπονδιακή κυβέρνηση έχει κυριολεκτικά φιώσει τις τοπικές υπηρεσίες ασφαλείας που ασχολούνται με τους Ολυμπιακούς. Όταν λέω τοπικές, εννοώ τους ομοσπονδιακούς και τα στελέχη της πολιτείας και της αστυνομίας που σχεδιάζουν την ασφάλεια των Ολυμπιακών εδώ και δύο χρόνια και που γνωρίζουν το αντικείμενο. Η Ουάσινγκτον τους είπε να λένε όσα λιγότερο γίνεται για την ασφάλεια των Ολυμπιακών, για να καθησυχάζουν τον κόσμο. Η γενική αίσθηση τώρα είναι ότι αν δεν μιλάς για την ασφάλεια των Ολυμπιακών, ο κόσμος δε θα ανησυχεί γι' αυτή. Αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή είναι ότι ο Λευκός Οίκος έχει ξεκαθαρίσει στα Υπουργεία Δικαιοσύνης, Οικονομικών και το Πεντάγωνο πως κάθε πληροφορία σχετικά με τους Ολυμπιακούς θα προέρχεται από την Ουάσινγκτον".

Η Long μίλησε ακόμα με τον Marc Crandlemira, της Σχολής της Αστυνομίας. Αντιπροσωπεύοντας τις απόψεις του αστυνομικού κράτους για τα ΜΜΕ, δούλεψε παλιότερα στο WRBL-TV, θυγατρικό κανάλι του CBS στο Columbus της Γεωργίας και τώρα είναι μόνιμος καθηγητής στη Σχολή της Αστυνομίας. Ο Crandlemira έχει εκπαιδεύσει αξιωματικούς για τις ανάγκες των Ολυμπιακών. Μας δίνει κι άλλα στοιχεία για τη πρόθεση να "ταιριάξει" και να περιθωριοποιήσει κάθε διαμαρτυρία. Ο Crandlemira προφανώς εκτιμά πως πρέπει να περιοριστεί η ελευθερία του τύπου. Είπε στη Long: "Στη δημοσιογραφία, υπάρχουν άνθρωποι με ηθικές αρχές και ... άλλοι που απλά καταχρώνται την εξουσία του τύπου και ταλαιπωρούν τον κόσμο. Τα μάτια του κόσμου θα είναι στραμμένα στην Ατλάντα της Γεωργίας τον Ιούλη και τον Αύγουστο και τα ΜΜΕ απ' όλο το κόσμο θα βρίσκονται εκεί. Που αλλού θα ήταν καλλίτερα, αν είχες να κάνεις κάποια δήλωση; Καθώς θα είναι εκεί τα ΜΜΕ για να δώσουν όση δημοσιότητα θέλει κανείς, σίγουρα θα βρεθούν εκεί αυτοί που θα ηγηθούν των διαμαρτυριών. Αν τα ΜΜΕ τους αγνοήσουν,

θα πάνε σπίτι τους... δουλειά των μέσων είναι να μεταδίδουν τις ειδήσεις, αλλά αν αυτές που γράφουν ή λένε είναι απειλή για τη δημόσια ασφάλεια, δε νομίζω πως θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα να το κάνουν".

Καθώς οι επιχειρήσεις των ΜΜΕ στρατεύονται στο σκοπό της προετοιμασίας της "εθνικής ασφαλείας", ιδιωτικές επιχειρήσεις ασφαλείας τελειοποιούν και κερδίζουν από την τεχνολογία που θα βρει ευρεία εφαρμογή στη λειτουργία του αστυνομικού κράτους πολύ μετά το τέλος των Αγώνων. Ερευνητές του Κέντρου Εφαρμογής της Επιστήμης στην Επιβολή του Νόμου, η CASTLE, σχεδιάζουν ένα σύστημα διοίκησης, ελέγχου και σχεδιασμού με υπολογιστές για την Αστυνομική Διεύθυνση της Ατλάντα. Ο Bob Hunter, εκπρόσωπος της εταιρίας, λέει: "Οι περισσότερες εκδηλώσεις θα διεξαχθούν σε μια ακτίνα 3 μιλίων. Μπορεί να υπάρξει συνωστισμός... εγκληματικότητα και τρομοκρατία". Βασίζεται στο πρόγραμμα JFAST Σύστημα Ροής και Ανάλυσης για τις Μετακινήσεις, που χρησιμοποιήθηκε αρχικά από το στρατό στην Καταιγίδα της Ερήμου. Χρηματοδοτείται από το Γραφείο Σχεδιασμού Εθνικού Ελέγχου Ναρκωτικών, του Λευκού Οίκου. Η υπηρεσία θέλει να είναι το σύστημα ευπροσάρμοστο σε άλλες συνθήκες που αποτελούν κίνδυνο για τις υπάρχουσες κοινωνικές δομές -όπως ένας σεισμός στην Καλιφόρνια ή ένας πυρηνικός ατύχημα.

Η Symbol Technologies Inc ανακοίνωσε τον Απρίλη ότι θα παράσχει τεχνολογία ανίχνευσης στην Sensomatic Electronics, τον επίσημο προμηθευτή ηλεκτρονικών συστημάτων ασφαλείας των Αγώνων. Κωδικοποιημένες κονκάρδες αναγνώρισης και φορητό κομπιούτερ περιλαμβάνονται στο σύστημα ασφαλείας για τους πάνω από 150.000 αθλητές, βοηθητικό προσωπικό, ΜΜΕ και καλεσμένους, με τη χρήση ενός δισδιάστατου μαρκόπου που περιέχει πάνω από ένα κιλομπάιτ πληροφοριών σε ένα σύμβολο μεγέθους γραμματοσήμου. έχει τη δυνατότητα να περιέχει ψηφιακές φωτογραφίες, υπογραφές και δακτυλικά αποτυπώματα και να κρυπτογραφείται για μεγαλύτερη ασφάλεια. Έχει εγκριθεί από το Υπουργείο Άμυνας και να εφαρμοστεί ένα πανεθνικό σύστημα ταυτοτήτων στα πλαίσια αντιμεταναστευτικής νομοθεσίας, πιθανότατα θα αποτελεί μέρος του.

Michael Novick
από το αμερικανικό περιοδικό
Turning The Tide

Πάνω από 10.000 άτομα διαδήλωσαν το Σάββατο, 22 Ιουνίου, στη Λυών, μετά από κάλεσμα δύο πανγαλλικών συλλογικοτήτων. ("Οι άλλες φωνές του πλανήτη" και "Συντονιστικό των ομάδων ενάντια στη συνάντηση κορυφής των επτά").

Πρόκειται για μικρή συμμετοχή σε σχέση με τον αριθμό των οργανώσεων (170!) που καλούσαν στη συγκέντρωση, ενώ τα περισσότερα συνδικάτα μπούκωσαν τη διαδήλωση αυτή, διοργανώνοντας δική τους στις 25 του μηνός, όπου περίπου 40.000 άτομα διαδήλωσαν με το σύνθημα "Όλοι μαζί", όπως το Δεκέμβριο. Λόγια του αέρα!

Στην ελευθεριακή διαδήλωση, που συγκέντρωσε πάνω από 10.000 άτομα, συμμετείχαν η CNT/Virgules, διάφορες αντιπροσωπείες της AIT (ισπανική CGT, ιταλική USI σοσιαδική SAC), η ελβετική OSL, οι ομάδες ενάντια στη G7 (Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών, Scalp/Reflex, επιτροπές Ταϊάας, ομάδες της Αναρχικής Ομοσπονδίας) και η Alternative Libertaire (Βέλγιο).

Εκτός από τη διαδήλωση, οι ομάδες ενάντια στη G7 οργάνωσαν διάφορα φόρουμ σε διάφορα θέματα (παγκοσμιοποίηση της οικονομίας, εργασία, προβλήματα της μετανάστευσης, πατριρχική κοινωνία, αντιμilitarισμός, θέση των ελευθεριακών απέναντι στα εθνικιστικά κινήματα...)

Πηγή: Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών (OCL),
Μπορντώ, 27-6-96

συνέχεια από την 5η σελίδα

του κύματος εμπρησμών εκκλησιών, πολλοί από τους οποίους αποδίδονται στην ΚΚΚ και που τρομοκρατούν τους Μαύρους χριστιανούς του νότου.

Στην πραγματικότητα αν και ο έλεγχος των λευκών ρατσιστικών πολιτοφυλακών αποτελεί μια βολική και πολιτικά εύγεστη δικαιολογία για αύξηση των μέτρων ασφαλείας, όπως στην περίπτωση δύο μελών πολιτοφυλακής στη Γεωργία που συνελήφθησαν για κατοχή βομβών, ο πραγματικός στόχος είναι οι δυνάμεις του Μαύρου απελευθερωτικού αγώνα και οι μάζες της Μαύρης κοινότητας. Αλλά ο στόχος έχει τη δυνατότητα να αντεπιτεθεί, χρησιμοποιώντας τους Ολυμπιακούς σαν ευκαιρία για μια δική του επιθετική πολιτική ενάντια στο κράτος και τους υποστηρικτές της λευκής υπεροχής.

Στις 27 Ιούλη, στη μέση του Ολυμπιακού φαλλόρ, η Ατλάντα θ' αποτελέσει το κέντρο μιας πανεθνικής κινητοποίησης των δυνάμεων του Νεοαφρικανικού/ Μαύρου απελευθερωτικού αγώνα. Ένα συλλαλητήριο για το δικαίωμα αυτοκαθορισμού των Νεοαφρικανών, με τη συμμετοχή ηγετών -ντόπιων και διεθνών- του απελευθερωτικού αγώνα, θα διεξαχθεί τότε στις 5 το απόγευμα στο Southwest Community Center.

Κι άλλες φωνές αντίθεσης θ' ακουστούν στην Ατλάντα, σε μια προσπάθεια ν' αντιμετωπιστεί η υποκρισία των ΜΜΕ και να διαπεραστεί το πέπλο με το οποίο περιβάλλουν τους Ολυμπιακούς. Η επιτροπή διαμαρτυρίας για τους Ολυμπιακούς της Ατλάντα, απευθύνει κάλεσμα σε προοδευτικά εναλλακτικά μουσικά σχήματα, πολιτικοποιημένους ράπερς, ριζοπαύστες ποιητές και μουσικούς κάθε είδους απ' όλο το κόσμο να επισκεφτούν την Ατλάντα κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών, για να συμμετάσχουν σε μια συναυλία/ πολιτική διαμαρτυρία ενάντια στους Αγώνες, στις 19-20 Ιούλη. Ο τίτλος θα είναι "Ροκ ενάντια στο Ρατσισμό - Rap ενάντια στο Κράτος" αν και η ρέγγε, η φολκ και άλλα είδη μουσικής θα είναι ευπρόσδεκτα. Αυτή η συναυλία θα είναι ένα πολιτικό φόρουμ, σύμφωνα με τους διοργανωτές, "με σκοπό να αποκαλύψει τον εμπορικό χαρακτήρα των Ολυμπιακών και την πολεμικού τύπου κρατική βάση του "συνα-

Διεθνής Αναρχική συνάντηση

Από τις 28/6 - 1/7 θα πραγματοποιηθεί η 5η διεθνής συνάντηση αναρχικών και αναρχοσυνδικαλιστών "Ανατολής - Δύσης". Η ετήσια συνάντηση θα γίνει στο χωριό Litovel της Μοραβίας (που βρίσκεται 300km ανατολικά της Πράγας, κοντά στα σύνορα με τη Σλοβακία), σ' ένα κληρονομικό καταφύγιο, γύρω από το οποίο θα μπορούν να καταστρώσουν οι συμμετέχοντες. Τη διοργάνωση έχει αναλάβει η Τσέχικη Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία (ASF) με τη βοήθεια της Τσέχικης Αναρχικής Ομοσπονδίας (CAF) και της Γερμανικής FAU-HAA. Η ASF που είναι μέλος της IWA σχηματίστηκε το Μάιο του 1994. Αποτελείται από τρία περιφερειακά σωματεία: Βοημίας, Μοραβίας και Σλοβακίας. Προς το παρόν η δραστηριότητα της περιορίζεται στο επίπεδο της προπαγάνδας με εκδόσεις εντύπων, βιβλίων, φυλλαδίων και σημείων.

Για επικοινωνία και δηλώσεις συμμετοχής: CAF, PO Box 5 15006, Praha 56, Czech Republic

ΠΟΛΩΝΙΑ

Η εργατική εξέγερση στο Πόζναν

Στις 28 του Ιούνη του 1956 στο Πόζναν, μια βιομηχανική πόλη της Πολωνίας, οι εργάτες του εργοστασίου "Στάλιν" έκαναν στάση εργασίας, πραγματοποιήσαν μια γιγάντια συγκέντρωση, κάλεσαν σε βοήθεια τους εργαζόμενους των άλλων επιχειρήσεων και αφού διέσχισαν την πόλη φωνάζοντας "Πρόκειται για την δική μας επανάσταση", "Ψωμί, Δημοκρατία, Ελευθερία", "Κάτω οι εργατοπατέρες" έκαναν επίθεση στις φυλακές και τα γραφεία των υπηρεσιών ασφαλείας του καθεστώτος. Ήταν η αρχή μιας εξέγερσης που θα διαρκέσει τρεις μήνες, θα αλλάξει πάρα πολλά στις συνειδήσεις των πολωνών εργατών και οι συνέπειες της θα προσδιορίσουν ολόκληρη την πορεία του πολωνικού εργατικού κινήματος αλλά και τις εξεγέρσεις των εργατών στις υπόλοιπες χώρες του Ανατολικού Μπλοκ.

Η εργατική εξέγερση της Αν. Γερμανίας έγινε τη στιγμή που η ρώσικη ιντελιγκέντσια συνειδητοποιούσε ότι έπρεπε να αναδιοργανώσει την παραγωγή και τις πολιτικές δομές του ανατολικού μπλοκ για να αποφύγει μία επερχόμενη κατάρρευση του συστήματος το οποίο ακόμη και τότε δεν μπορούσε να διαχειριστεί αποτελεσματικά τις θεμελιώδεις αντιφάσεις που το χαρακτήριζαν. Η εργατική εξέγερση του πολωνικού προλεταριάτου, που ξεκίνησε απ' το Πόζναν το 1956, θα πραγματοποιηθεί μέσα στη δίνη αυτού που ονομάστηκε "αποσταλινοποίηση" και δεν ήταν παρά η προσπάθεια των γραφειοκρατιών του αν. μπλοκ να εκσυγχρονίσουν, ανανεώσουν τις οικονομικο-πολιτικές δομές ώστε να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις του ανταγωνισμού τους με το καπιταλιστικό μοντέλο της ελεύθερης αγοράς που εκείνη την περίοδο δημιουργούσε αυτό που ονομάστηκε "Κοινωνία της Αφθονίας".

Η "Κοινωνία της Αφθονίας" ήταν η απάντηση του κεφαλαίου στο εργατικό κίνημα και στις διεκδικήσεις του και ταυτόχρονα το ξεπέρασμα απ την μεριά του κεφαλαίου παλαιών κρίσεων και αντιφάσεων για την αποτελεσματικότερη αναπαραγωγή του ως τρόπος διαχείρισης και συγκρότησης των κοινωνικών δυνάμεων. Η μαζική παραγωγή, ο αυξανόμενος ρόλος του κράτους στην διαθεσιμότητα εντατικής συσσώρευσης κεφαλαίου, η γραφειοκρατική οργάνωση, το κράτος-πρόνοιας, οι δημόσιες επενδύσεις, η μαζική κατανάλωση ήταν εκείνες οι συνιστώσες που καθιστούσαν τον καπιταλισμό δυτικού τύπου παραγωγικό, αποτελεσματικό, ανταγωνιστικό και εξασφάλισαν την απαραίτητη γι' αυτόν συναίνεση της κοινωνίας. Το κράτος δεσμευόταν να διασφαλίζει υψηλά επίπεδα απασχόλησης ώστε να τροφοδοτείται η κατανάλωση η οποία ήταν κινητήριος μοχλός της παραγωγής, των επενδύσεων και της αύξησης των κερδών τα οποία με τη σειρά τους θα εγγυούνταν ένα μακρο-οικονομικό έλεγχο της αγοράς απ' το κράτος για την επίτευξη των στόχων της πλήρους απασχόλησης, της μέγιστης οικονομικής μεγέθυνσης και σ' ένα βαθμό της αναδιανομής του εισοδήματος υπέρ των ασθενέστερων εισοδηματικών ομάδων. Με αυτόν τον τρόπο το κεφάλαιο είχε δημιουργήσει εκείνους τους μηχανισμούς αφομοίωσης και

ενσωμάτωσης των κοινωνικών αντιστάσεων, σε συνδυασμό με την πολιτική δομή της αστικής δημοκρατίας και κατάφερε να καθορίσει τον παγκόσμιο κατακερματισμό εξουσίας, δύναμης και ισχύος.

Σ' αυτά τα πλαίσια και με δεδομένες τις προθέσεις της ρώσικης γραφειοκρατικής ελίτ να αναδιαρθρώσει το ανατολικό Μπλοκ θα πραγματοποιηθεί η διαδικασία που ονομάστηκε "αποσταλινοποίηση" με σημείο αναφοράς το 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε. (ΚΚ Σοβιετ. Ένωσης).

Η αναδόμηση της σοβιετικής οικονομίας θα αρχίσει απ' το 1956 και θα ολοκληρωθεί το 1961 με το 22ο συνέδριο του κόμματος. Ήταν μια προσπάθεια να αποκεντρωθεί η παραγωγή, να επαναπροσδιοριστεί ο συγκεντρωτισμός, να εισαχθούν περισσότερα στοιχεία ελεύθερης αγοράς με την παραχώρηση μεγαλύτερης αυτονομίας στις επιχειρήσεις, ενώ το κράτος διαθέτοντας τη μάζα των κεφαλαίων θα εξακολουθεί να προσανατολίζει την παραγωγή, μέσα όμως από πιο εύκαμπτους μηχανισμούς. Σε πολιτικό επίπεδο ο ρόλος του κόμματος και της γραφειοκρατικής ελίτ παραμένει κυρίαρχος, γεγονός το οποίο θα τροφοδοτήσει νέο κύκλο αντιφάσεων με τη σωστή θεώρηση μεταξύ συγκεντρωτισμού-αποκεντρώσεως και κρατικοποιημένης οικονομίας-καθεστώτος κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτός ήταν ο πυρήνας της χρουστοφικής μεταρρύθμισης η οποία θα καθοριστεί σε μεγάλο βαθμό απ' τα εργατικά κινήματα που θα αναπτυχθούν στην ανατολική Ευρώπη.

Στην Ανατολική Ευρώπη η "αποσταλινοποίηση" πήρε τη μορφή μιας προσπάθειας προσαρμογής των δικτατοριών του ανατολικού συνασπισμού στις συνθήκες της σύγχρονης παραγωγής και αποσκοπούσε στη δημιουργία μιας νέας αποδοχής των καθεστώτων αυτών απ' τις λαϊκές μάζες και στην επικάλυψη του χάσματος που υπήρχε ανάμεσα στο σύνολο του πληθυσμού και την κυρίαρχη γραφειοκρατία, εκθέτοντας ταυτόχρονα στην κριτική των μαζών όλα τα ολοκληρωτικά μέτρα που τις υποδούλωναν στο εκμεταλλευτικό "σοσιαλιστικό" σύστημα. Οι γραφειοκράτες στην προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν την συνεργασία της κοινωνίας έδιναν τη δυνατότητα σε δυναμικά τμήματα της εργατικής τάξης να επωφεληθούν και να διατυπώσουν πιο ριζικές διεκδικήσεις. Για αυτά τα τμήματα "αποσταλινοποίησης" σήμαινε το τέλος του σταχνοφισμού, εξίσωση μισθών και πλήρη δημοκρατία στο κόμμα και τα συνδικάτα και σε κάθε χώρα οι ιδιωνότες χρειάστηκε να απειλήσουν τα "ανεύθυνα" αυτά στοιχεία που επωφελούνταν απ' την κατάσταση για να θέσουν υπό αμφισβήτηση την επίσημη πειθαρχία. Η χρουστοφική μεταρρύθμιση είχε μεγαλύτερες πιθανότητες να εκπαιέσει σε εξεγέρσεις στην Αν. Ευρώπη παρά στην ίδια την ΕΣΣΔ. Ο Χρουστσώφ είχε πράγματι τη δυνατότητα να κάνει ορισμένες υλικές παραχωρήσεις γιατί το επίπεδο της ρώσικης παραγωγής του επέτρεπε να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής των εργαζόμενων και να απαλύνει το καθεστώς εργασίας, διατηρώντας και δευτερεύοντας ταυτόχρονα τα προνόμια της άρχουσας τάξης. Στην Πολωνία αντίθετα όπως και στις άλλες "λαϊκές" δημοκρα-

τίες, οι απαιτήσεις της εκβιομηχάνισης δεν επέτρεπαν στην γραφειοκρατία παρά μόνο ιδεολογικές παραχωρήσεις και η "νέα" πορεία δεν μεταφράζεται σε κανένα πραγματικό μέτρο μεταρρύθμισης για την εργατική τάξη.

Η εξέγερση στο Πόζναν πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια του χάσματος που υπήρχε ανάμεσα στα πολιτικά μέτρα "αποσταλινοποίησης" και την έξωση των οικονομικών μέτρων για την άνοδο της παραγωγής που απαιτούσε η προσαρμογή στις νέες συνθήκες παραγωγής. Το πολωνικό ΚΚ αφού απαρνήθηκε τη φρασεολογία της σταλινικής περιόδου, προέβει σε εκκαθάριση των ακραιφνών σταλινικών οι οποίες προβλήθηκαν ευρέως απ' τον τύπο ως δείγματα εκδημοκρατισμού. Δηλώσεις συζητήσιμες ξεκίνησαν μέσα στο κόμμα ενώ δόθηκε αμνηστία σε 30.000 περίπου πολιτικούς κρατούμενους και μειώθηκε η ποινή 70.000 άλλων. Πολλά μέλη του κόμματος δεν δίσταζαν να συγκρίνουν τον Στάλιν με τον Χίτλερ, έκαναν κριτική στο σταχνοφισμό και πρότειναν διαχείριση της παραγωγής απ' τα συνδικάτα. Όμως ενώ απλωνόταν στο φως της ημέρας η κριτική των παλιών μεθόδων διοίκησης, η απουσία κάθε μέτρου για την βελτίωση της υλικής διαβίωσης των εργαζόμενων γινόταν όλο και πιο αισθητή. Το χαμηλότατο επίπεδο των μισθών και οι υψηλές τιμές των βασικών ειδών διατροφής έκαναν τους πολωνούς εργάτες να αμφισβητούν έντονα το χαρακτήρα των νέων πολιτικών μεταρρυθμίσεων και παράλληλα μεγάλωνε η αγανάκτηση τους για αυτά που είχαν συμβεί στην σταλινική περίοδο.

Η εξέγερση στο Πόζναν είχε ομοιότητες στον τρόπο που ξεκίνησε με την εξέγερση στο Αν. Βερολίνο το 1953. Και στις δύο περιπτώσεις η κυβέρνηση προσπάθησε να βελτιώσει το ψυχολογικό κλίμα ενώ αξιούνταν η κατάσταση των εργατών απ' την αύξηση των νομισμάτων (προτύπων) εργασίας, την πτώση των μισθών και την αποκάλυψη των σταλινικών μεθόδων λόγω των πολιτικών μεταρρυθμίσεων. Και στις δύο περιπτώσεις οι εργάτες ξεκίνησαν με άμεσες διεκδικήσεις οι οποίες μετατράπηκαν σε εξέγερση κατά του καθεστώτος. Αυτό που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι αν και οι διαδηλώσεις και η απεργία ξεκίνησε από ένα συγκεκριμένο εργοστάσιο εν τούτοις επεκτάθηκαν και σε άλλους κλάδους, αφού βρήκαν την αλληλεγγύη και άλλων κατηγοριών εργαζομένων. Οι συγκρούσεις που επεκταλόγησαν ήταν ανάμεσα στους εργάτες και στις υπηρεσίες ασφαλείας του καθεστώτος, οι οποίες όλα τα προηγούμενα χρόνια ήταν ο κύριος μηχανισμός καταστολής για την επικράτηση και εδραίωση των σταλινικών ντιρεκτιβών. Επίσης οι εργάτες αμφισβήτησαν τον ρόλο των συνδικαλιστικών ηγεστών και επιτέθηκαν στους εργοστασιάρχες ζητώντας δημοκρατία στα συνδικάτα και έλεγχο της παραγωγής από αυτά.

Απέναντι στην εξέγερση η κυβέρνηση της Πολωνίας κατά τα άλλα κράτησε μια σταλινική στάση. Η επίσημη εκδοχή για τις κινητοποιήσεις των εργατών είναι ότι πρόκειται για έργο "κομάντος" που γύριζαν από φάμπρικα σε φάμπρικα υποκινώντας τους εργάτες σε απεργία, ε-

ρεθίζοντας τους κατά της εξουσίας και διασπείροντας ψευδείς ειδήσεις. Οι "κομάντος" ήταν πράκτορες της Δύσης και "εχθροί του λαού" που ήρθαν για να διαβρώσουν την "λαϊκή" εξουσία. Το ότι πρόκειται για μια μαζική εξέγερση από ένα πλατύ κίνημα εργατών η κυβέρνηση όχι μόνο το απέρριψε αλλά το ενέταξε στις ψυχρο-πολεμικές κλίμα και στις παραμορφώσεις της πραγματικότητας που αυτό γεννούσε. Η αλήθεια μπορεί να αναδειχθεί αν πραγματοποιηθεί μια αντιστροφή των σταλινικών εκδοχών για την εξέγερση. Όταν η κυβέρνηση δήλωνε ότι στηρίχθηκε στις κατασταλτικές ενέργειες του πιο "συνειδητού τμήματος της εργατικής τάξης" για να καταστείλει την εξέγερση καταλαβαίνουμε ότι η "μη συνειδητή" πλειοψηφία της εργατικής τάξης αγωνίστηκε με το όπλο στο χέρι κατά του καθεστώτος.

Όταν η κυβέρνηση διατείνεται ότι οι υπεύθυνοι της εξέγερσης είναι αντιστασιακοί πυρήνες στην υπηρεσία της Δύσης, ότι η αποσταλινοποίηση θα συνεχιστεί και ότι η κυβέρνηση εξόραζε το προλεταριάτο να τερματίσει την πόλη και να δώσει εμπιστοσύνη στις παραχωρήσεις που θα του έκανε. Επίσης όταν την επαύριο των ταραχών, η κυβέρνηση βεβαίωνε ότι η "πλειοψηφία" των εργατών έπιασε δουλειά, συμπεραί-

νουμε ότι η απεργία συνεχιζόταν σε πολλούς τομείς.

Χαρακτηριστικό ήταν οι αντιδράσεις που προκάλεσε η εξέγερση στους ιδιωνότες τόσο του Ανατολικού όσο και του Δυτικού Μπλοκ. Ο Τίτο που είχε χαρετήσει τον αγώνα των Γερμανών εργατών το 1953 γιατί απλούστατα ήθελε να εκμεταλλευτεί την εξέγερση στις αντιδικίες που είχε με την ΕΣΣΔ, τώρα καταδίκαιζε τις "παρεμβάσεις της Δύσης στα πράγματα της Πολωνίας" αποδεικνύοντας ότι ο πτοισμός ήταν ένας απ' τους πολλούς τρόπους διακυβέρνησης στα πλαίσια του νεο-σταλινικού ολοκληρωτισμού.

Απ' την άλλη πλευρά στην Γαλλία η αστική τάξη "στέκεται στο πλευρό των Πολωνών εργατών" και τους παρουσιάζει ως μάρτυρες του αντικομμουνισμού επειδή ήθελε να επιτεθεί στο Γ.Κ.Κ., ενώ στην Αγγλία λόγω διαφορετικής στρατηγικής απέναντι στο ανατολικό μπλοκ η Ντέλι Μίρρορ, γνωστή για την γραμμή της, θεωρεί ότι οι Πολωνοί καλά θα κάνουν να μη διαταράσσουν τις νέες ισορροπίες αφού με αυτές η αστική τάξη μπορεί να κινήσει ευκολότερα.

Πάντα υπήρχε μια "αλληλεγγύη" μεταξύ αφεντικών Ανατολής και Δύσης για το πως θα διατηρούνταν οι σχέσεις κυριαρχίας και ο παγκόσμιος καταμερισμός δύναμης και ισχύος.

30 ΙΟΥΝΗ 1920: Πρώτη έκθεση DADA στη Γερμανία.

1 ΙΟΥΛΗ 1879: Πεθαίνει ο Μιχαήλ Μπακούνιν.

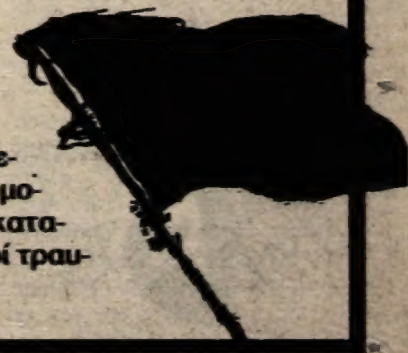
2 ΙΟΥΛΗ 1960: Αρχίζει ο αποκλεισμός της Κούβας από τις ΗΠΑ.

4 ΙΟΥΛΗ 1915: Μαζικές εκδηλώσεις για την απελευθέρωση το ακτιβιστή J. HILL της IWW στις ΗΠΑ, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

4 ΙΟΥΛΗ 1965: Γεννέται στην Ολλανδία το κίνημα των Πράσιν.

5 ΙΟΥΛΗ 1880: Κυκλοφορεί στη Σύρο το πρώτο φύλλο της αναρχικής "Εφημερίδας του Λαού".

6 ΙΟΥΛΗ 1981: Εκτεμένες ταραχές στο Λίβερπουλ μετά τον τραυματισμό μαύρου μοτοσυκλετιστή. 150 κτίρια καταστράφηκαν, 258 αστυνομικοί τραυματίζονται.



ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ-NATO

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ
ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ NATO

Η διστακτική του NATO στο Βερολίνο στις 3 Ιουνίου έλαβε κάποιες σοβαρές αποφάσεις που αναβαθμίζουν στο έπακρο την κυριαρχία του μοναδικού πλέον διακρατικού στρατιωτικού μηχανισμού. Στη διάρκεια πολύχρονων διαβουλεύσεων και διεργασιών οι εκλογές στο NATO επικεντρώθηκαν στην προσαρμογή του στο νέο διεθνές περιβάλλον. Οι αλλαγές αυτές μπορούν σχηματικά να συνοψιστούν στα παρακάτω σημεία:

Καταρχήν ο νέος ρόλος και οι αποστολές που αναλαμβάνει το NATO για τη διαχείριση των κρίσεων. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις του NATO επεκτείνονται πέραν αυτών που προέβλεπε το άρθρο 5 (οι στρατιωτικές αντιδράσεις μπορούσαν να λάβουν χώρα μόνο μετά από απειλή εξέχον εναντίον κράτους μέλους). Τώρα τα στρατεύματα της συμμαχίας μπορούν να βρεθούν παντού αν και όταν τα κράτη μέλη εκτιμήσουν ότι υπάρχει απειλή εις βάρος της ασφάλειάς τους έστω και εμμέσως. Η απειλή αυτή μπορεί να προέρχεται από τη σύγκρουση δύο άλλων χωρών (μη μελών του NATO) η οποία όμως θα μπορεί να δημιουργήσει ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Τα επίσημα κείμενα είναι αρκετά ασαφή ως προς την περιγραφή των απειλών αυτών ώστε να παρέχουν περιθώρια για την κατά περίπτωση ερμηνεία τους. Επομένως, αν η σύγκρουση μεταξύ δύο "τρίτων χωρών" συνιστά απειλή μέσα σ' αυτό το ασαφές πλαίσιο, γιατί να μην αποτελεί κίνδυνο εξίσου και άρα αφορμή για επέμβαση μια "εσωτερική αναταραχή" (π.χ. κοινωνική - ταξική εξέγερση, εμφύλιος πόλεμος κ.λ.π.); Έτσι λοιπόν με πρότυπο την επέμβαση στη Βοσνία, το NATO φιλοδοξεί να μετατραπεί σε έναν ευέλικτο, αποτελεσματικό και πανίσχυρο μηχανισμό που ανά πάσα στιγμή θα μπορεί να διατρέξει άπαντα τα μήκη και πλάτη της γης, προκειμένου να προσπίσει τα οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά συμφέροντα των Βορειοαμερικάνων και Ευρωπαίων κυρίαρχων, συνιστώντας έτσι τον "καθοριστικό παράγοντα σταθερότητας" όπως αρέσκει να αυτοαποκαλείται και μια επίφαση διεθνούς νομιμότητας: οι αποστολές θα αναλαμβάνονται μόνο κατόπιν εξουσιοδότησης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ του οποίου τα τρία (Η.Π.Α., Αγγλία, Γαλλία) από τα πέντε μέλη είναι και μέλη του NATO, ενώ το τέταρτο (η Ρωσία) συμφώνησε να παίρνει μέρος στις επιχειρήσεις της Συμμαχίας.

Ένα δεύτερο σημαντικό στοιχείο της νέας φιλοσοφίας του εξουσιάζειν, αποτελεί η προώθηση της Συνεργασίας για την Ειρήνη που περιλαμβάνει τη Ρωσία, τις πρώην Σοβιετικές δημοκρατίες και τα κράτη της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης πρώην μέλη του Συμφώνου της Βαρσοβίας. Η από καιρό εκδηλωθείσα βούληση για επέκταση του NATO προς ανατολάς με ενσωμάτωση των θραυσμάτων του πρώην ανατολικού στρατιωτικού συνασπισμού κάνει τα πρώτα βήματα πραγματοποίησης της. Η Ρωσία που αντιδρούσε σε αυτό το ενδεχόμενο, τον τε-

λευταίο καιρό έχει μειώσει την ένταση. Αυτό βέβαια δεν μπορεί να αποκλείσει μια μελλοντική αύξηση της έντασης μεταξύ NATO και Ρωσίας, αλλά και η θέληση των Νατοϊκών παραγόντων για επέκταση προς ανατολάς πρέπει να θεωρείται δεδομένη και άρα δύσκολο να εγκαταληφθεί.

Στα πλαίσια μεταρρύθμισης του NATO σε πιο ευέλικτο μαχητικό σύστημα εισάγονται οι Combined Joint Task Forces (CJTF: Συνδιασμένες Μεκτές Δυνάμεις Αποστολής) δηλαδή ευέλικτοι πυρήνες στρατιωτικών δυνάμεων, που θα μπορούν να παρέχουν τη δυνατότητα γρήγορης στρατιωτικής επέμβασης στην Υπερκαυκασία, Βόρειο Αμερική και άλλες περιοχές που υφίσταται ένταση, μακριά απ' την Ευρώπη που μέχρι στιγμής αποτελούσε μοναδικό πεδίο δράσης του NATO τουλάχιστον "στα χαρτιά".

Επίσης οι CJTF θα προσφέρουν την υλικοτεχνική υποδομή σε μεταφορικά μέσα, συστήματα συλλογής πληροφοριών κλπ. για την εκτέλεση αποστολών από ευρωπαϊκές χώρες χωρίς τη συμμετοχή των Αμερικανών, αρκεί να υπάρχει έγκριση από το Βορειοατλαντικό Συμβούλιο, άρα συγκατάθεση και των Αμερικάνων, αφού οι αποφάσεις παίρνονται με ομοφωνία, ενώ οι ίδιοι εξακολουθούν να ελέγχουν το σύνολο των ηλεκτρονικών δικτύων πληροφοριών. Έτσι ο κυρίαρχος ρόλος των Αμερικάνων στο NATO επιβεβαιώνεται για ακόμη μια φορά, παρά τους πανηγυρισμούς των Γάλλων που μίλησαν για δημιουργία ευρωπαϊκής αμυντικής ταυτότητας με βάση την απόφαση για καθαρά ευρωπαϊκές αποστολές. Στα ίδια πλαίσια της διοικητικής αναδιοργάνωσης, τα 66 στρατεύματα που είναι διασκορπισμένα στις διάφορες χώρες μέλη θα αντικατασταθούν είτε από ένα μικρό αριθμό διοικητικών περιοχών, είτε από ένα δίκτυο διοικητικών εγκαταστάσεων που θα φέρουν σε εθνικό επίπεδο. Τέλος εμφανίζεται η γενική τάση επανόρθωσης των στρατιωτικών ταμιών εξ ολοκλήρου από επαγγελματίες στρατιώτες κατά τα πρότυπα της FDB στη Βοσνία.

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ
ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ

Η αναδιάρθρωση της δομής και λειτουργίας του NATO, αδιαμφισβήτητα επισφραγίζει την πολιτικοστρατιωτική κυριαρχία του σε παγκόσμιο επίπεδο. Πέρα όμως από αυτή τη γενική διαπίστωση, αξίζει να δούμε ποιές επιπτώσεις επιφέρουν αυτές οι εξελίξεις στο ειδικό βάρος των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Όπως έχει τονιστεί και σε παλαιότερο κείμενο, οι εύθραστες ελληνοτουρκικές σχέσεις δεν αποτελούν απλώς αντιπαράθεση δύο "περιφερειακών δυνάμεων" (Ελλάδας-Τουρκίας) αλλά το κατάλληλο πεδίο χειρισμών και επεμβάσεων των Αμερικανο-Νατοϊκών παραγόντων για επέκταση της κυριαρχίας τους στα Βαλκάνια και μεταβολή των πολιτικοστρατιωτικών ισορροπιών στο Αιγαίο, αλλά ευρύτερα στη Ν.Α. πτέρυγα του NATO, Ανατολική Μεσόγειο και Μέση Ανατολή. Οι Αμερικάνοι που έχουν αναλάβει ρόλο μεσολαβητή από την κρίση των Ίμια, προτίθενται να αυξήσουν τις πιέσεις για να τεθούν σε εφαρμογή Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (Μ.Ο.Ε) στο Αιγαίο. Η διαρκής φιλολογία των Αμερικάνων περί ανησυχίας για θερμό επεισόδιο μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας -κάτι που δεν μπορεί να αποκλειστεί- αλλά και οι άμεσες πιέσεις προς τις κυρίαρχες τάξεις

Ελλάδας και Τουρκίας που θα μεγιστοποιηθούν τον κατάλληλο χρόνο (μετά το ξεκαθάρισμα του πολιτικού σκηνικού στις δύο χώρες), στόχο έχουν την "επίλυση των διαφορών" μέσω εφαρμογής των Μ.Ο.Ε για την απρόσκοπτη αλλαγή της επιχειρησιακής δομής της νοτιοανατολικής πτέρυγας, μέσα στο γενικότερο σχέδιο αναδιάταξης ολόκληρης της δομής του NATO. Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί πως η ανασυγκρότηση της Ατλαντικής Συμμαχίας καθιστά άνευ αντικειμένου το ζήτημα των στρατηγικών στη Λάρισα, μιας και οι διοικητικές δομές των στρατηγικών πρόκειται να εγκαταληφθούν, όπως προαναφέρθηκε τα Μ.Ο.Ε περιλαμβάνουν την επιτήρηση του εναέριου χώρου και των πολεμικών πλοίων στο Αιγαίο μέσω των ιπτάμενων ραντάρ AWACS. Σε περίπτωση κρίσης θα μπορούσαν να αποσταλούν οι ευέλικτες μονάδες CJTF ανάμεσα στις ελληνικές και τουρκικές δυνάμεις ώστε να αποσβήσουν μια σύρραξη στο Αιγαίο. Επίσης οι δυνάμεις CJTF θα μπορούσαν να αναπτυχθούν στην Κύπρο σε περίπτωση συμφωνίας μεταξύ των δύο κοινοτήτων, για επιτήρηση της συμφωνίας αυτής. Αντιλαμβάνεται κανείς πως η εγκατάσταση Νατοϊκού στρατού επιτήρησης (τύπου Βοσνίας) στην Κύπρο ή ακόμα και παύση στο Αιγαίο με όλες τις ανυπολόγιστες κοινωνικές και πολιτικο-στρατιωτικές επιπτώσεις που θα είχε, δεν είναι και τόσο απίθανο ενδεχόμενο.

Γενικότερα τώρα, στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου-Μέσης Ανατολής έχουμε μια μεταβολή των στρατιωτικών ισορροπιών και δεδομένων. Η γειτνίαση της Τουρκίας με τις ευαίσθητες περιοχές της Υπερκαυκασίας και Μέσης Ανατολής, αλλά και με τα "αίρετα" κράτη Ιράν, Ιράκ, Συρία αναβαθμίζει στρατιωτικά την Τουρκία στην περιοχή. Η πρόσφατη Τουρκο-Ισραηλινή στρατιωτική συμφωνία, η ένταση στη Συροτουρκική μεθόριο και η συμφωνία εκπαιδεύσης του Βοσνιακού στρατού απ' την Τουρκία είναι μερικές παράμετροι απ' τον αυξανόμενο ρόλο που καλείται να παίξει.

Η Ελλάδα, απ' την άλλη πλευρά, φαίνεται να περνάει σε δεύτερη μοίρα στρατιωτικά στην παρούσα φάση και δείχνει να ενδιαφέρει περισσότερο τους Αμερικάνους και την Ε.Ε. για ενδεχόμενη οικονομική διείσδυση στα Βαλκάνια. Άλλωστε η ελληνική κεφαλαιοκρατική τάξη, δια του εκπροσώπου του Κ.Σημίτη, έδωσε όλα τα εχέγγυα στους Αμερικάνους κατά την επίσκεψή του εκεί. Αλλά και οι Αμερικάνοι έχουν εκδηλώσει το ενδιαφέρον να χρησιμοποιήσουν το ελληνο-κεφάλαιο σαν όχημα για την οικονομική διείσδυση τους σε Βαλκάνια και Ανατολική Ευρώπη. Πάντως όπως κι αν έχουν τα πράγματα στο στρατιωτικό ή οικονομικό τομέα, βέβαια είναι πως η ξέφρενη κούρσα των στρατιωτικών εξοπλισμών θα εντείνει τη ληστική εκμετάλλευση και την εξαθλίωση των αδύνατων ταξικά στρωμάτων και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ,
ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑ

Ενώ όμως βλέπουμε το NATO και τους Δυτικούς κυρίαρχους στο απόγειο της δύναμής τους να λειτουργούν ανεμπόδιστα, να βομβαρδίζουν το Σερβίνο, να επιβάλλουν τον πόλεμο ή την ειρήνη, ανάλογα με τα συμφέροντά τους, ενώ ο Αντίβας

βρίσκεται προ των πυλών, οι αντιμπεριαλιστικές φωνές έχουν σιγήσει. Με ελάχιστες εξαιρέσεις η αριστερά στο συνολό της δεν έχει πει λέξη για τις σημερινές καταστάσεις στα Βαλκάνια και στο Αιγαίο, όταν άλλοτε είχε πολλά να πει για την κατάρριψη δύο Λιβικών αεροπλάνων από τους Αμερικάνους. Το άλλοτε λαλίστατο Κ.Κ.Ε. έχει περιοριστεί σε κάποιες φραστικές γενικόλογες καταδίκες.

Αλλά πως φτάσαμε ως εδώ; Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Το αντιμπεριαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα σαν μια έκφραση του ευρύτερου κοινωνικού κινήματος, έχει την εναρκτήρια αναφορά του στα φοιτητικά κινήματα γύρω απ' το Πολυτεχνείο στα τελευταία χρόνια της χούντας.

Η συνειδητοποίηση του ρόλου των Αμερικανο-νατοϊκών παραγόντων στην εγκαθίδρυση της χούντας των συνταγματαρχών, αποτελεί σημαντικό παράγοντα στη δημιουργία ενός αυθόρμητου αντιαμερικανικού μίσους αλλά και πολιτικού λόγου. Η τραγωδία της Κύπρου ήταν ένας άλλος καθοριστικός παράγοντας που συνέτεινε σ' αυτό. Σ' τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης η άνοδος του κοινωνικού κινήματος με αιχμή τους αγώνες στους εργασιακούς χώρους και η συνακόλουθη ταξική συνειδητοποίηση δίνουν τη βάση για σύνδεση στη συνείδηση του πολιτικού και οικονομικού εκμεταλλευτή του απ' τη συμμορία των αφεντικών (που τείνει να αναβαθμιστεί μέσα από την άρση της Ελλάδας στην Ε.Ο.Κ.) με την πολιτικοστρατιωτική υποδούλωση της ελληνικής άρχουσας τάξης στο Δυτικό στρατιωτικό συνασπισμό, το NATO. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 κυρίαρχοι τα συνθήματα "ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο", ενώ το αντιαμερικανικό λαϊκό μίσος οξύνεται.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, η προώθηση μιας κοινωνικά συναινετικής πολιτικής, η ύφεση του κοινωνικού κινήματος, ο εναγκαλισμός μεγάλου μέρους της αριστεράς με τα κοινοβουλευτικά τερτίπια που ήθελε το κίνημα, υποταγμένο στη βλακώδη κομματική λογική των πορειών περιπάτων για επίδειξη πολιτικής δύναμης, αλλά και οι γενικότερες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες (κατάρρευση του Ανατολικού μπλοκ και επέλαση του νεοφιλελευθερισμού στα τέλη του '80), φέρνουν σε μαρasmus την αντιμπεριαλιστική προοπτική στερώντας της κάθε κοινωνική δυναμική.

Έτσι φτάνουμε σήμερα όπου -σημείο των καιρών θα έλεγε κανείς- ο Παπαθεμελής με την παρέα του ψάχνει απεγνωσμένα να ανακαλύψει εκ νέου τον πατριωτικό χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ, σε μια Ελλάδα ως επί το πλείστον δυτικοποιημένη όχι μόνο πολιτισμικά αλλά κυρίως σε επίπεδο παραγωγικών, πολιτικών και κοινωνικών σχέσεων. Η αποβολή κάθε αντιμπεριαλιστικού στοιχείου και προοπτικής από τον πατριωτισμό τον καθιστά μια θλιβερά καρικατούρα, ίσως και επικίνδυνη στα χέρια των εθνικιστών-φασιστών.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Οι αναρχικοί, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, ουδέποτε έχουν συνδέσει τις πρακτικές και τη δράση τους με αντιμπεριαλιστικές κινήσεις (τουλάχιστον στην Ελλάδα). Η βασική άποψη των αναρχικών στις δεκαετίες '70 και '80 σχετικά με την ύπαρξη του διπολισμού ήταν ακριβώς η πλή-

ρης απόρριψη του αλλά και η οξεία τη κριτική και προς τον καπιταλισμό και προς τον "υπαρκτό σοσιαλισμό". Μάλιστα ο δεύτερος χαρακτηριζόταν σαν κακέκτυπο κάθε έννοιας σοσιαλισμού, σαν κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός. Οι θέσεις αυτές ήταν σωστές ως προς την ακράδαντη πίστη και προσπάθεια των αναρχικών για πλήρη αυτονομία των κοινωνικών κινήσεων και ρήξη τους με κάθε ιδεολογία και ιδεολόγημα. Πλην όμως από τότε έχει περάσει πολύς καιρός, το διεθνές σκηνικό έχει αλλάξει πλήρως, ο διπολισμός έχει παρέλθει δίνοντας τη θέση του στην μονοκρατορία του "Δυτικού μπλοκ", ενώ οι αναρχικοί δεν έχουν επεξεργαστεί θέσεις που να ανταποκρίνονται στο νέο αυτό σκηνικό κυριαρχίας.

Τόσο στη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας όσο και στα τεκταινόμενα στο Αιγαίο περιοριζόμαστε σε απλό σχολιασμό των γεγονότων και γενικόλογη κατάδική του πολέμου.

Σκοπός του κειμένου δεν είναι να καταθέσει μια ολοκληρωμένη άποψη πάνω στο διεθνές πλέγμα κυριαρχίας και στις Ελληνοτουρκικές σχέσεις, αλλά να θέσει κάποια ερωτήματα. Μπορούμε ακόμα να αφήνουμε τη σκέψη, τη δράση και την πρακτική μας έξω από αυτά τα τόσο σοβαρά ζητήματα; Πώς αντιλαμβανόμαστε τη θέση μας σε όλα αυτά σαν πολιτικά υποκείμενα, σαν αγωνιστές; Βέβαια υπάρχει και η πεπατημένη: "το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του". Μόνο που έτσι δεν πείθουμε κανένα και δεν απαντάμε σε κανένα καίριο ερώτημα.

Πιστεύω πως η αντιμπεριαλιστική πρακτική - αν και προς το παρόν δεν υπάρχουν ενδείξεις ανάπτυξης ενός αξιόλογου δυναμικού - θα έπρεπε και θα μπορούσε να αποτελέσει στο μέλλον μια νέα διάσταση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, έναν παράγοντα ενδυνάμωσής του. Βέβαια σαν αντιμπεριαλιστική πρακτική δεν νοείται η εξωτερική και αμυντική πολιτική της Ελλάδας, αλλά η συγκρότηση κοινωνικών όρων και κινήσεων ενάντια στη γιγαντιαία επιχείρηση των Δυτικών και Βορειοευρωπαϊκών οικονομικών και πολιτικοστρατιωτικών συνασπισμών για πλήρη καθυπόταξη των νέων τριτοκοσμικών ζωνών στην Ευρώπη και στην περιφέρεια (Βαλκάνια, Μέση Ανατολή, Κεντρική Ασία κ.λ.π.). Οι αναρχικοί, σαν κομμάτι του κοινωνικού κινήματος, με σημαντική παρουσία στα νεολαϊστικά, αντιφασιστικά κινήματα και στα κινήματα αλληλεγγύης, θα μπορούσαν να συνεισφέρουν αρκετά στην αντιμπεριαλιστική πρακτική λόγω προσεταιρισμού στις κινήσεις τους σημαντικού τμήματος των εν δυνάμει εξεγερμένων νεολαίων αλλά και λόγω των θέσεων τους για αυτοοργάνωση ενάντια στις γραφειοκρατικές και κομματικές λογικές της αριστεράς που αποδυνάμωσαν πλήρως την αντιμπεριαλιστική πρακτική.

Θα μπορούσαν οι διάφορες αντιμπεριαλιστικές πρακτικές στα Βαλκάνια (κινήσεις στη Βοσνία, ενάντια στην IFOR και τη συμφωνία του Dayton) και στη Μ.Ανατολή που κατά καιρούς καταχωρούνται στα ψιλά των εφημερίδων, να συνδεθούν και να συγκροτήσουν την προοπτική μιας διεθνιστικής αλληλεγγύης κοινωνικά και ταξικά προσανατολισμένης με υλική υπόσταση; Κάποια στιγμή πρέπει να αρχίσει ένας διάλογος για όλα αυτά τα ερωτήματα. Τα συμπεράσματα θα είναι πολύ χρήσιμα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης.